

DENİZLERE AKAN NEHİRLER

“Dipteki bütün sarsıntılar yüzeydeki ayaklanmaları meydana getirir”ken, tarih yeni bir tohum bıraktı ezilenlerin koynuna...

Her çelişki, her zulüm, her acı, binlerle pazara sürülen mülksüzlerin ömürlerinin bir kısmı yahut tüm ömürlerinin yaşamdan koparılışı, mülksüzlerin mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirme bilincinin boy veriş tohumu çatlamaya hazırladı... Ve 1871’de Komün’le çatlayan tohum ‘17 Ekimlerde mülksüzleştirilenleri öfkeden çılgına çevirerek, mülksüzlere umudu, mutluluğu ve kendi iktidarlarını muştulayarak filiz verdi... Güneşi gören dünya halkları karanlık bir tufanla örtülmüş yeryüzünü sosyalizm güneşiyle yıkamaya ilk o zaman başladı...

“Lenin’in işaretleriyle ayaklandı partizan!”

Ve Lenin’in işareti en korunaklı sınırları aşır, en vahşi sömürü ve baskının hüküm sürdüğü topraklarda bir yangın gibi harlanmaya, zulmün kalesini yıkıp yeni dünyaların kapılarını açmaya başladı.

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

6 - 20 Eylül 2017 / S 032 / 1 TL

Bir anda tek tip elbise dayatması gündeme geliverdi. Darbeci/cemaatçi bir tutuklunun giydiği “Hero” yazılı bir tişört oldu görünürdeki bahane! Hemen bir infial havası yaratılmak istendi tekelci medya aracılığıyla. Ardından RTE müjdeyi verdi: Tek tip elbise giyecekler!

Zindanlara yönelik her saldırıdan önce bu çeşit bahaneleri çokça gördük geçmişte. Hem de her saldırı öncesinde defalarca! 19 Aralık zindan katliamlarının ardından F Tipi Cezaevlerine doldurdular devrimci tutsakları. Tarihin en uzun ve kitlesel ölüm oruçlarına tanık olduk. Dişe diş zorlu mücadelelerden, zorlu sınavlardan alınlarının akıyla çıktı devrimci tutsaklar.

Bir tesadüf değil yaşananlar. Dışarda, sokaklarda, yaşamın her alanında ayağa kalkıyor emekçiler. Sermaye egemenliği derin sarsıntılar yaşıyor. Devrimci bunalım derinleşiyor. Ve sokaklarda hakimiyeti kaybeden sermaye ve faşist devlet, bu hakimiyeti zindanlar üzerinden tesis etme arayışına giriyor. Zamanın başbakanlarından Ecevit’in dile getirdiği gibi: “cezaevlerinde hakimiyet sağlanmadan sokaklarda hakimiyeti sağlayamayız!”

RTE’nin büyük bir hezeyanla dile getirdiği tek tip elbise saldırısı ne “Fetöçüler”e yöneliktir, ne de bir sanığın giydiği “hero” yazan tişörtün yarattığı infialin sonucudur. Bu, bilinçli ve planlı

bir saldırdır. Sermaye iktidarının en derin bunalımının sonucudur. Parlamentoğu tüm göstermelik anlamlarından arındırıp tamamen hiçleştirilen ne ise, tüm yetkilerin tek bir merkezde toplanmasını gerektiren ne ise, bugün tek tip elbise saldırısını da gündeme getiren odur!

Saldırı kapsamlı. Kökleri derin. Bu bilinçle hareket etmek, sorunu salt tek tip elbise olarak görmemek zorundayız. Mesele egemenlik aracı olarak zindanların konum ve rolü, buna karşı alınacak tutum sorunudur.

Hiç kuşku yok ki, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün deneyip devrimci tutsakların çelik iradelerinde parçalanmış tek tip elbise saldırısı, RTE ve ekibinin devrimci irade karşısında bozgunuyla sonuçlanacak. Devrimci tutsaklara tek tip elbiseyi asla giydiremeyecekler! Tüm emekçiler olarak bu saldırıyı boşa çıkaracağız. “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” şiarıyla yürütülecek mücadeleden biz zaferle çıkacağız.

Sorun egemenlik aracı olarak zindanların yıkılması sorunu haline gelmiştir. Tek tip saldırısına, zindanlarda artan baskılara, zindanların bir korkuluk olarak tüm emekçilerin üzerinde sallanıp durulmasına karşı mücadelenin temel şiarı budur!

>>Editör...

ŞİMDİ DEĞİLSE
NE ZAMAN!

Bir devletin tepesinde oturan adam, kendi taraftarlarına “kefenleri giymeye hazır mıyız” diye soruyorsa, o devletin çöküş içinde olduğunu görmek ve göstermek için daha ne gerekli olabilir ki!

Şimdi, devletin tepesindeki adamın dilinden düşürmediği sözcükler, “kefen giymek”, “ölmek ve öldürmek”, “gözü karartmak” gibi ölümlü yaşam arasında bir sarkaç gibi gidip-geldiğini düşünen birinin halet-i ruhyesini yansıtıyor.

Taraftarlarının “reis” dedikleri adamın bu sözleri, dinci-faşist kitleyi motive etmek için söylüyor görünmesi durumu değiştirmiyor.

3

Burjuva Toplum

C.Dağlı

2

Mücadelenin Örgütlenmesiyle
Mücadele Biçimleri Arasındaki Bağ

Özgür Güven

8

Parlamentar Demokrasi

Taylan Işık

9

Kürt Halk Hareketinde
Yeni Dönem Ve Görevler

Umut Çakır

10

Ne Yaptın FARC

Ali Varol Günel

11

BURJUVA EGEMENLİĞİ

BAŞYAZI

C. Dağlı

Küçük burjuva siyasetler, onlarsız yapamadıkları, burjuva muhalefet güçlerine yönelik yeni bir birlik çağrısı atığı başlattı. Burjuva güçlerle birlikte davranma çağrılarını yeni değil, küçük burjuva siyasetlerin tarihi kadar eskidir. Yapılan çağrılarda, burjuva muhalif güçler, burjuva egemenliğinin dışında gösteriliyor. Bu bağı göstermek, burjuva egemenliği yıkmayı hedefleyen devrimci komünizmin görevidir.

Yüzeysel bir yaklaşım, öncelikle, burjuva egemenliğin, toplumun politik ve ekonomik gücünü elinde toplayan sınıfın egemenliği olduğunu anlayamaz. Böylesi bir bakış açısı, burjuva egemenliği devlet erki ve hükümetle sınırlı görür. Gerçekte ise burjuva sınıfın egemenliği, devlet iktidarını ve hükümeti olduğu kadar burjuva muhalefeti, din kurumlarını, üniversiteleri ve diğer düzen kurumlarını kapsar. Burjuva egemenliğin bir ayağı iktidar gücüne dayanırken, diğer ayağı da burjuva muhalefete dayanır. Marksist sınıf çözümlemesi bizi kesin olarak bu sonuca götürür.

Burjuva muhalefeti olmadan burjuvazinin sınıf egemenliği bu kadar uzun sürebilir miydi? İktidarı ve muhalefetiyle, tüm burjuva partileri düzen gücüdür. Kapitalist toplumsal düzenin sürdürülmesinde çıkarları vardır ve birlikte hareket ederler. İşçi sınıfı karşısında sosyalizm karşısında, köleleştirilen, ezilen ve sömürülen tüm kitlelerin başkaldırısı karşısında düzen gücü olarak birlik halinde davranırlar. İktidar kadar, burjuva muhalefet de burjuvazinin sınıf egemenliğinin politik bir gücü olmasına rağmen, küçük burjuva sol hareketler onu emekçilerin birlikte hareket etmesi gereken bir güç olarak göstermeye çalışıyorlar. Tam bir aldatmaca. Bu düşünceleri, CHP gibi tekelci sermayenin bir partisi hakkında, bu düzen ve devlet partisi hakkında besliyorlar. Uzlaşmacı sol çevreler aldatmacılığı çok açık olan düşünceleriyle büyük sermayenin uşağı olan muhalefet partilerini emekçilere kabul ettirme peşindedir.

Burjuva partileri, ideolojik olarak, toplumsal olarak binlerce bağla, burjuva egemenliğine, kapitalist toplum düzenine bağlıdır. Düzen güçleri olarak, görevleri, binlerce bağla bağlı oldukları kapitalist sınıf egemenliğinin ve kapitalist sınıf düzeninin sürmesini sağlamaktır. Burjuva muhalefet bu rolünü emekçi halk kitlelerinin arasında sahte umutlar yaratarak, bazen de kitlelerin isteklerini ve sloganlarını kullanarak vb. yolla yerine getirir. Gerçek devrimcilerin, işçi sınıfı devrimlerinin görevi burjuva muhalefetin bu sahte propagandasını teşhir etmek ve bu burjuva partilerin baskıncı gerici sınıf karakterini gözler önüne sermektir.

Sömürücülerin çıkarları ve keskinleşen sınıf savaşımı, egemen sınıfı, emekçileri ezme aracı olarak devleti daha da güçlendirmeye ve yetkinleştirmeye zorlarlar. İktidara gelen her burjuva partisi zorunlu olarak burjuva devlet makinesini iyice yetkinleştirir. Burjuva partilerin sınıf kanunu onları buna zorlar. Devlet, burjuvazinin sınıf egemenliğinin organıdır. Proletaryanın toplumsal konumu da, burjuvazinin sınıf egemenliğini ve burjuva devleti yıkmaya, parçalamaya, paramparça etmeye zorlar. Burjuva devleti yıkmak, tuzla buz etme, proletaryanın toplumsal kurtuluş hedefine ulaşmasının ön koşuludur.

Burjuva muhalefet, (CHP)'nin temsil ettiği burjuvazinin çıkarları gereği, burjuva devleti; ezilen, sömürülen kitlelere ve ezilen halklara karşı sonuna kadar kullanacağı ve onu daha da yetkinleştireceği kesindir. Bu parti iktidardayken yıllarca bunu yaptı. Burjuva muhalefetin can-ı gönülden destekçisi olan küçük burjuva hareketler, bu gerçekleri emekçi kitlelerden gizlemeye çalışıyorlar. Bu tarzda düşünmek ve hareket etmek burjuvaziye hizmet etmekle eş anlamlıdır.

Burjuvazinin sınıf egemenliği öylesine oturmuş ve yerleşmiştir ki, burjuvazinin çıkarlarını temsil eden kişilerin ve partilerin değişmesiyle, egemen sınıfın politikasında bir değişikliğe yol açmaz. Ekonomiyale politikamın bağı kuramayanlara bakacak olursak, kişilerin değişmesi ya da burjuva partilerin politikalarında değişikliklerin olması (mesela reformist bazı sloganları kullanmaları) sömürücü sınıfın politikasında büyük bir değişikliğe yol açar. Oysa egemen sınıfın politikasını, burjuva politik unsurlar belirlemez. Bu sınıf kendi sınıf çıkarları doğrultusunda kendi belirler. Bu bakış açısı, burjuva toplumsal düzenin kendisini değil de, onun belli yönlerini değiştirmek isteyenlerin düşünce biçimidir.

Asıl sorun, kapitalist toplum düzeninin kendisini ortadan kaldırmaktır. Sorun yalnızca burjuva sınıf egemenliğinin çeşitli biçimlerini yıkmak değil, burjuva egemenliğinin kendisini yıkmaktır.

Marksizm sınıf mücadelesinin olgularını, hareketlerini, süreçlerini irdeleyerek, mücadelenin deneyimlerinden en genel sorunları çıkarır; çıkan sorunları güncel sınıf mücadelesine uygular.

Bu topraklarda yoğun, yaygın, genel ve şiddetli geçen son yarım yüzyılın deneyimlerinden hangi sonuçları çıkarabiliriz? Bu süre içinde tüm burjuva partileri sırayla hükümet oldu. Bütün hükümetler devlet gücünü, iktidarların maddi gücü olan ordu ve polisi ezilen ve sömürülen kitlelere karşı etkin ve sonuna kadar kullandı. Hepsinin de amacı, emekçi ve sömürülen kitleleri köleleştirmek ve sermayeye boyun eğdirmektir. Hepsisi de devlet gücüne dayanarak Kürt ulusu üstündeki ulusal baskıyı devam ettirdi. Hepsisi de köleleştirilen ve ezilen emekçi halklara karşı devlet gücünü harekete geçirmede birbiriyle yarıştı. Deneyimler öğreticidir. Sınıf kavgasının büyük deneyimlerini yaşayan ve bu deneyimlerinden öğrenen kitleler burjuva partilerin durumu konusunda uzun süre aldatılmaz.

Büyük deneyimin ikinci olarak ortaya çıkardığı sonuç şudur: Küçük burjuva sol hareketler reformizmde, sınıf işbirliğinde, uzlaşmacı çizgide ne derece ısrar ederse etsin, istedikleri sonucu alamazlar. Gerek toplumsal çelişkilerin keskin oluşu, gerekse de bununla bağlantılı olarak devrimci sınıf mücadelesinin çok şiddetli ve yoğun oluşu nedeniyle, uzlaşmacı siyasetler istedikleri gibi at koşuracakları bir alan bulamadılar. Ne kadar büyük kitle gücüne ulaşırlarsa ulaşınsınlar, sınıf savaşımının yasalarına uygun davranmayan siyasi hareketlerin, başarısızlığa uğraması kaçınılmazdır. Devrimin çıkardığı şu sonuç çok açıktır. Ezilen ve sömürülenler, devrimci mücadele dışında bir yolla kurtulamazlar.

Buradan üçüncü sonuçta ulaşabiliriz. Kapitalist kölelikten kurtulmak için, devrimci araç ve yöntemlere başvurulmalıdır. Emekçilerin devrimci araç ve yöntemlere dayanarak iktidara gelmesi, gereksinimlerini karşılamasının temel bir aracıdır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve diğer ezilen ve sömürülen kitleler on yıllardır, devrimci zor yöntemlerine başvuruyorlar. Bu kitleler için çok önemli bir eğitim oldu. Başka birçok yerde işçi sınıfının, emekçi halkın eğitimi esas olarak parlamenter mücadele çerçevesinde olmuştur. Bu topraklardaki milyonlarca insanın yıllarca devrimci tarzda verilen bir savaşımından geçmesi, devrimci sokak savaşlarından, isyan ve ayaklanmalardan geçmesi, toplumsal devrim için temel bir eğitim olmuştur.

Kapitalist toplumun dayandığı ekonomik temele egemen olan yasalar ve gerçek ilişkiler çeşitli yönleriyle açığa çıkarıldı. Fakat kapitalist toplum tüm bu büyük araştırma ve keşiflere karşın yine de varlığını sürdürüyor. Dünyayı değiştirmek için emekçi halkın devrimci eylemi gerekiyor: Halk eylemini en üst noktasına, devrime dek vardırmak gerekiyor.

Çelişki ve karşıtlıkların belirlediği koşulların ürünü olan eski dünyanın yerini alacak ve karşıtlıkların olmadığı yeni bir dünya devrimci mücadelele çıkar.

Zindanlarda Saldırıları

Toplum üzerindeki baskılar, zindanlardaki devrimci tutsaklar üzerinde somutlanıyor. Dışarıda halklara her tür baskıyı, terörü uygulamaya geçenlerin, toplumun en ileri kesimleri olan devrimci tutsaklara saldırması, beklenen bir şey. Mafya babalarının “hepsini öldüreceğiz”, devletin başının “tek tip kıyafet giydireceğiz” söylemleri, bu saldırıların bir işaret fişegiydi.

Devrimci tutsakları hücrelere hapsedilmiş olsalar da on yıllardır boyun eğdirememiş, toplumla bağlarını kesmemiş, ne içeridekileri, ne dışarıdakileri teslim alamamışlardı. Devrimciler ve emekçi halklar her tür saldırıya karşı başeğmeden mücadele ederken, burjuvazi de saldırılarından vazgeçmedi. Ne de olsa “yenilirlerse yok olup gidecekler”.

Son haftaların gündemi “Tek tip kıyafet”. İlk günden bu yana söyledik, yine tekrarlayalım: “Tek Tipe Girmeyeceğiz”.

Fetö'den yargılanan tutsaklara giydirileceği söylenen Tek Tip

Tarsus'ta Süresiz Açlık Grevi

Tarsus Zindanında kadın tutsaklar, geçtiğimiz günlerde yaşam koşullarının iyileştirilmesi için 5 günlük açlık grevine girmişlerdi. Koşullarında bir değişiklik olmayan kadın tutsaklar, süresiz-dönüşümüz açlık grevine başladılar.

Tarsus T Tipi Cezaevinde kalan 12 kadın tutsak, 16 Ağustos itibarıyla açlık grevine başladı.

Kadın tutsakların talepleri şöyle: Yasal haklarının tanınması, Cezaevi mevzuatının uygulanması, Cezaevine girişte darp ve işkence uygulayan memurlar hakkında işlem yapıp cezalandırılması, Verilen dilekçe ve mektupların iletilmesi, Cezaevi girişinde çıplak arama dayatmasına son verilmesi, Tutukluların revir ve hastane taleplerinin yerine getirilmesi, 'Tek tip elbise' uygulamasına geçilmemesi.

Nuriye ve Semih'in Duruşmasında Hep Beraber Olalım

pılacak olan Nuriye ve Semih'in açıklamasına davet ettiler herkesi.

Aileler yaptıkları açıklamada işten atılma, açlık grevi ve tutuklanmalarından itibaren yaşanan gelişmeleri özetlediler ve hapisanede kalmalarının hayati tehlike oluşturacağına dair doktor heyetinin raporuna rağmen, tahliye taleplerinin reddedildiğini hatırlattılar.

Açıklamada, “Yargı makamları dava gününü 14 Eylül olarak belirledi. Nuriye ve Semih tecrit içindeki tecrit hastane ‘odalarından’ bizlere sesleniyorlar! Onları bu davada yalnız bırakmayalım! Onlara destek verirken zarar görmenizi, gözaltına alınmanızı ve hapsedilenleri yalnız bırakmayalım! Davaları Türkiye ve dünya halkları için demokrasi mücadelesinde tarihsel bir yere sahiptir. Gücümüze güç katmak, kamu emekçilerinin hukuksuz kanun hükmünde kararnamelemelerine karşı verilen bu direnişi büyütmek ve adalet talebimizin meşruluğunu dünyaya duyurmak için duruşma günü hep birlikte olalım!” denilerek 14 Eylül Perşembe günü 13.30'da Ankara Adliyesi'nde yapılacak olan duruşma için herkesi davet ettiler.

Aleviler 17 Eylül'de Kartal Meydanı'na Çağırıyor

Alevi Kurumları, Alevi Bektaşî Federasyonu öncülüğünde 17 Eylül günü İstanbul Kartal Meydanında miting yapıyor.

“Gerici Eğitime Karşı, Laik, Demokratik, Bilimsel, Anadilde Kamusal Eğitim İstiyoruz!” şiarıyla düzenlenecek olan mitingde amaç, “Eğitim, öğretim yılı başlamadan bir gün önce, AKP Hükümetinin yeni oluşturduğu dinci, gerici eğitim programını kabul etmediğimizi ifade etmek”.

Mitinge Bektaşî Federasyonu (ABF), Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu (AABK) Avrupa Demokratik Alevi Federasyonu (FEDA) Hacibektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı (HBVAKV) Alevi Dernekler Federasyonu (ADF) Alevi Vakıflar Federasyonu (AVF) Demokratik Alevi Dernekleri (DAD) yerellerde bulunan dernek ve cemevleri ile ABF Üyesi Alevi Kültür Dernekleri (AKD) Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) ve 32 şubesi de katılıyor.

kiyafet uygulamasında, tabiri caizse yine “sağ gösterip sol vuruluyor”. Hızla harekete geçen devlet, cezaevlerinde yeni baskı ve saldırıların önünü açarken, tek tip kıyafet konusunda da adımlarını attı.

Son 2 günde zindanlarda yaşanan saldırılar ise şöyle:

Silivri 9 Nolu Cezaevi'nde bulunan tutsakların kıyafetlerinin işkenceyle ellerinden alınmaya başladığı avukatlara bildirildi.

Tarsus T Tipi Cezaevi'nde, 6 aylık bebeği olan tutsak bir kadın, bebeği ile birlikte çıplak bir şekilde x-ray cihazından geçirilerek arandı.

İzmir Kırıklar 1 No'lu F Tipi Cezaevi'nde tutsakların kitaplarına el konuldu, cezaevine kargo ve kıyafetler de alınmıyor.

Silivri 9 No'lu Cezaevi'nde DHKP/C davasından tutuklu Umut Gündüz Altın, Murat Yüksel ve Musa Kurt havalandırmada bulunan kamerayı kapattıkları için 30'u aşkın gardiyan tarafından darp edildi, soyularak “süngerli oda”ya kapatıldı.

Kandıra 2 Nolu F Tipi Cezaevi'nde Nuriye ve Semih için destek açlık grevi yapan DHKP-C dava tutsakları hakkında soruşturma başlatıldı.

“Hapishaneleri De Faşizme Dar Edeceğimiz Günler Yakındır”

Birleşik Devrim Hareketi (HBDH), zindanlardaki tek tip kıyafet saldırısına karşı yazılı bir açıklama yaptı.

“12 Eylül faşist askeri cuntacıları gibi siz saray cuntacıları ve sivil darbecileri de başaramayacaksınız! Devrimci tutsaklara asla boyun eğdiremeyeceksiniz! Toplumun teslim alamayacaksınız” denilerek başlayan açıklamada günümüzde devrimci tutsaklara yönelik saldırılara ek olarak

“tek tip elbise” uygulamasının gündeme getirildiği söylendi.

Açıklamada, “Devrimci hareketimiz faşist rejimin ‘tek tip elbise’ saldırısına yabancı değil. 12 Eylül faşist askeri darbe döneminde gündeme getirilen bu saldırı devrimci tutsakların yıllar süren büyük direnişleri sonucunda ve ağır bedeller ödenerek püskürtülmüştü. Evren ve cuntası ideolojik-siyasal ve psikolojik boyutları olan ‘tek tip elbise’ saldırısıyla, devrimci iradeyi kıramadı, boyun eğdiremedi, teslim alamadı, toplumu tek tipleştirmeyi başaramadı. Devrimci tutsakların büyük ve tarihsel direnişleri karşısında yenilerek, ‘tek tip elbise’ uygulamasını geri çekmek zorunda kaldılar. Şimdi Erdoğan ve iktidar ortakları Evren çetesinden devraldıkları bu aynı pash silaha sarılıyorlar. Nafile! 12 Eylül faşist askeri cuntacıları gibi siz saray cuntacıları ve sivil darbecileri de başaramayacaksınız! Devrimci tutsaklara asla boyun eğdiremeyeceksiniz! Toplumun teslim alamayacaksınız!” denildi. “Hapishaneleri de faşizme dar edeceğimiz günler yakındır” denilen açıklama, “Türkiye ve Bakur Kırdistan hapishanelerindeki bütün devrimci tutsaklar, direnişi ortaklaştırarak, yeni ve birleşik bir direniş mevzisini yaratarak faşizmi ‘tek tip elbise’ saldırısını boşa çıkaracaktır. Türk ve Kürt uluslarından ve bütün ulusal topluluklarından işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler ve bütün ezilenler; faşizmin ‘tek tip elbise’ saldırısı sizin özgürlüğümüze de bir saldırdır. Devrimci tutsakların yükseltecekleri direnişlerde onları yalnız bırakmayalım. ‘Dışarı’daki direnişle, ‘içeri’deki direnişi ortaklaştıralım. Bu amaçla direniş ve dayanışma komitelerini örgütleyelim. Devrimci tutsakların seslerini sokaklarda yükseltelim. Bütün bir ülkeyi hapishaneye çeviren AKP faşizmini yaptıklarına pişman edelim. Biz kazanacağız, halklarımız kazanacak, birleşik direniş kazanacak” diyerek sona erdi.

İHD'den 'Barış Zinciri'

İHD İstanbul Şubesi, 1 Eylül Dünya Barış Günü için, bu yıl da Galatasaray Meydanı'nda “Barış zinciri” oluşturdu.

Türkçe, Kürtçe, İngilizce, Fransızca, Japonca, Ermenice, Rumca dillerinde “Barış” lolipopların taşıdığı eylemde sık sık “Savaşa Hayır, Barış Hemen Şimdi” sloganı atıldı.

Polis ablukasında geçen açıklamayı İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri yaptı, “Barış içinde bir Türkiye ancak insan hakları ve özgürlüklerine dayanan bir anayasal ve yasal sisteme sahip olmaktan ve bu sistemi çalıştırmaktan geçmektedir. Çoğulcu demokrasi için barış şarttır” dedi. Son birkaç yılda yaşanan ölümlere, sokağa çıkma yasaklarına değindi.

Yoleri'nin açıklamasından sonra İstiklal Caddesi'nde el ele tutuşarak zincir oluşturan kitleye caddeden geçen insanlar da katılarak eyleme destek verdi.

Editör

ŞİMDİ DEĞİLSE NE ZAMAN!

...Baş tarafı 1. sayfada

Düzenin, birleşik devrime karşı kullanacağı kitleyi motive etmek için bile olsa, buna ihtiyaç duyması, düzenin ve dolayısıyla düzen temsilcilerinin bir ölüm-kalım savaşı verdiklerini anlatmaya yeter de artar bile.

Fakat, düzen cephesinde işlerin kötülüğü bundan çok daha öte. Dışarıdan bakanlar, örneğin emperyalistler, onların kaleşörleri, hepsi, Türkiye'nin bir çöküş içinde olduğu konusunda hemfikirler. Türkiye'yi kaybetmeyi, yani bu ülkenin komünizmin kollarına düşmesini, istemiyorlar. Bu yüzden, bugüne kadar, her konuda ve her türlü desteği verdiler. Ancak nafîle. Geldikleri nokta, kendilerinin sözleriyle, Türkiye'nin çöküşü...

İngiliz gazetesi The Independent, geçtiğimiz yılın sonlarında Türkiye'nin geleceği konusunda gözlem ve görüşlerini yansıtan çarpıcı bir makale yayınlamıştı. Yazar hem tespitlerini hem de kaygılarını şöyle dile getiriyor:

"Osmanlı'nın 100 yıl önceki çöküşünden bu yana, bu ülkenin birliği ve geleceği hiç bu kadar kırılgan olmamış, gücü hiç bu kadar açık bir biçimde azalmamıştı. Bu, bölge, Avrupa ve dünya için kötü haber"

Emperyalistlerin gözlem ve kaygıları bundan daha güzel dile getirilemezdi herhalde. Kürdistan'da insanların yakıldığı, canlı canlı gömüldüğü, açık infaz ve katliamların günlük olaya dönüştürüldüğü bir sırada, emperyalistlerin ve kaleşörlerinin kaygısı, demokrasi, yaşam hakkı, insan hakları vb. vb. değil elbette. Onların kaygısı, emperyalist-kapitalist sistemin bir parçasının çöküşü ve dolayısıyla komünizmin kollarına düşmesidir. "Bu" diyor yazar, "Bölge, Avrupa ve dünya için kötü haber".

Ama bu tespitler yapıldığı sırada devletin tepesinde oturan adam henüz "parlamentar demokrasi artık yok" diye dünyaya ilan etmemişti. Burjuva partilerin gereksizliği bu kadar netlikle ortaya çıkmamıştı. Sandıkların, seçimlerin beş paralık bir hükmünün olmadığı geniş kitleler tarafından daha yeni yeni farkediliyordu. Devrimin önündeki en önemli engellerden biri olan sosyal reformist partilerin emekçi sınıflar üzerindeki etkisi henüz sıfırlanmamıştı.

Artık bunların hepsi var. İçerde yoğunlaşan, keskinleşen, üst üste binen bu çelişkilere, dinci-faşist iktidarın itibarını yerlerde sürdüren dış çelişkiler de eklendi. Dinci-faşist iktidara, birleşik devrimi önleme ha-

tırna en büyük desteği veren, faşist baskı ve terörün her türlüüne göz yuman Almanya ile sonunda yumruk yumruğa yaşanan kavga biliniyor.

AB emperyalistlerinin lokomotif ve baskın devleti Almanya, dinci-faşist iktidarın çok önem verdiği moral değerlerini yerle bir etti. "Siemens'e verilen dev ihale ve Konya'ya ziyaret izni" de Alman hükümetini yatırtmaya yetmedi. Belli ki, Almanya, dinci-faşist iktidarın birleşik devrimin hakkından gelme yolundaki umutlarını yitirmiş.

Sadece Almanlar da değil. İngilizler, dinci-faşist iktidarın ve onun başının birleşik devrimden doğan tehlikenin büyüklüğünün farkında olmadığı, yukarıda bahsi geçen makalede şöyle ifade etmişlerdi:

"En tehlikeli biçimde ahmakça olanıysa, Türkiye Kürtlerle savaşta yararlı bir güç olarak görüldüğü sürece IŞİD'e göz yumdu. Bundan önce de, Türkiye Esad hükümetinin bir yanında, bir karşıtı oldu. Batı gibi, El Nusra Cephesi'yle ne yapacağına tam olarak karar veremedi. Bunların hiçbirini Türkiye'nin de Erdoğan'ın da pek işine yaramadı. Bu durum, Türkiye hükümetinin ulusun karşı karşıya olduğu tehditlerin doğasını ve büyüklüğünü anlayamadığını ortaya

koyuyor."

Bütün bunlara, Suriye, Irak, İran ve hatta Katar-Suudi Arabistan-Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır gibi ülkelere karşı izlenen politikaların iflası; ABD'yi kendi çizgisine çekme umuduyla yaptığı Rusya blöfünün ters etkileri eklenince tam bir kuşatılmışlık durumu ortaya çıktı.

Dinci-faşist iktidarın birleşik devrim karşısında "ahmakça" davrandığından emperyalistlerin kuşkusu kalmamış. Dinci-faşist iktidarın tuttukları elini bırakırlarken, çaresizce alternatif arayışlarına girmişler. "RTE'ye oy vermeyen öteki %50'yi peşine takabilecek" bir burjuva muhalefet... aradıkları budur.

Peki, bir devrimin zaferi için koşullar bundan daha uygun nasıl olabilir ve devrimci güçler iktidarın ele geçirilmesi konusunu şimdi ele almayacaklarsa ne zaman ele alacaklar? Bir iktidar düşünün ki içerde toplum nüfusunun ezici çoğunluğunun öfke ve kinini üzerine çekmiş, dışarda kendisini bir kaşık suda boğmak için tetikte bekleyen düşmanlarla çevrili ve dünya kadar ellelerinden tutanlar şimdi teker teker ondan uzaklaşıyor.

Zaferi göze almak... Şimdi değilse ne zaman!

"And Olsun Ki Kazanacağız"

27 Ağustos 1993 yılında ölümsüzleşen LGB komutanı Yaşar Bulut (Agit) yoldaş için Rojava'da bulunan Leninist savaşçılar bir anma yaptılar.

Anmada yapılan konuşmada

"Bugün 27 Ağustos... Bugün Yaşar Bulut (Agit) yoldaşın ölümsüzlüğe uğurlanmasının 24. yılı... Bugün, Leninist Gerillaların ölümsüzlük tarihinin başlangıcıdır.

Bizler, Leninist savaşçılar olarak burada, Yaşar Bulut yoldaşın adını taşıyan bu karargahta 24 yıl sonra onu anıyoruz. Ve bir kez daha haykırıyoruz:

Selam olsun sana Agit yoldaş! Selam olsun Leninist Gerilla ölümsüz komutanına!

Yoldaşlar, devrim mücadelesi çok sert bir dönemden geçiyor. Bu da, her gün bizlere biraz daha zorlu, her gün biraz daha cüretli hazırlanmamız gerektiğini anlatıyor.

Fazla söze gerek yok. Kavga bugün Leninist Savaşçıların omzundadır. Bugün, silah elde ilerleyen Leninist Savaşçılar için, gidilecek yol bellidir. Bizler Denizlerin, Seyitlerin, Yaşar Bulutların yoldaşlarıyız. Onların açtığı yoldan yürüyecek, onların cüretleriyle kazanacağız.

And olsun ki kazanacağız!

Doğaya ve insana, devrime ve kavgaya, düşen ve dövülen yoldaşlara and olsun ki kazanacağız!

Leninistlerin ölümsüz komutanına and olsun ki kazanacağız!

Ya Devrim Ya Ölüm!" denildi ve 3'er kere silahla atış yapılarak "An Şores An Mırım" sloganı atıldı.

DEVİRİMİN YOLU

Kuruluşunun 27. yılını kutlayan Leninist Parti güncel durum üzerine Merkez Komitesi imzasıyla bir bildiri yayımladı. Bu topraklarda tanık olunabilecek en devrimci koşullarda yeni bir mücadele yılına girildiği belirtilen bildiride, Leninist Parti için "daha kuruluşunu ilan etmesiyle birlikte, Türkiye ve Kürdistan tarihinin en büyük, en kitlesel, en etkili eylemlerinden birine, Zonguldak maden işçilerinin büyük "Ankara Yürüyüşü"ne tanık oldu.

Gözlerini açar açmaz kendini proletaryanın büyük eylemi ve iç savaşın ortasında bulması, Leninist Parti'nin devrimci sınıf partisi karakterinin pekişmesinde büyük rol oynadı. Leninist Parti, kuruluşundan bu güne, işçi sınıfının bütün büyük eylemlerinde etkin biçimde yer alarak ve her eylemde proletaryanın bağımsız sınıf siyasetini titizlikle koruyarak proletaryanın devrimci sınıf partisi olduğunu sözü ve eylemiyle kanıtladı." denildi.

Tarihi bir dönemeçten geçildiğini, tekelci sermaye sınıfının ayakta kalabilmesi için topyekün faşizme doğru giderken devlet yapısını yeniden şekillendirdiğini ifade eden bildiride "İç

savaşta daha hızlı karar alabilmek, güçlerine daha hızlı hareket kabiliyeti sağlayabilmek için tüm yetkilerin tek elde toplanacağı bir süreç başlattı. 'Parlamentar demokrasi'nin artık bittiğini dinci faşist iktidarın başı ilan etti. Böylece malum olan ilan edilmiş oldu. Bu aynı zamanda burjuva muhalefetin, burjuva partilerin bittiğinin ilanıdır.

Böylece, tekelci sermaye sınıfı, iç savaşta Kürt halkına, devrimci harekete ve emekçi sınıfların saldırılarına karşı kendi mevzilerini tahkim etmeye çalışırken egemenlik araçlarını da bir bir tasfiye etmiş, birleşik devrimin yolu üzerindeki engelleri temizlemiş oluyor.

'Parlamentar demokrasi'yle ilgili malumun ilanı aynı zamanda sosyal reformist partilerin politik ve ideolojik çöküşünün ilanıdır. Parlamento ve burjuva muhalefetle ilgili yalan ve hayalleri suya gömülürken birleşik devrimin önündeki bir başka engel daha temizlenmiş oldu." görüşlerine yer verildi. Devamla,

"Tekelci sermaye sınıfı ve dinci-faşist iktidar, burjuva egemenliği korumak ve sürdürmek için devlet aygıtını yetkinleştirmek üzere faşist

Deniz Fırtınası Tanıtımına Gözaltı ve Ceza

Hatay/Samandağ'da 14 Ağustos günü 12.00 civarında, yayınevimizden çıkan Deniz Fırtınası kitabının tanıtımını yapan 3 Mücadele Birliği okuru gözaltına alınarak Samandağ ilçe emniyet binasına götürüldü.

Okurlarımız, Deniz Fırtınası 1. cildinin "yasaklandığı" gerekçesi ile gözaltına alındılar.

Mücadele Birliği okurları emniyet binasına götürüldüğünde burada 2 kişi darp edildi, diğeri merdivenden aşağı atılmaya çalışıldı ve üst araması yapıldı. Okurlarımız da bu saldırılara "insanlık suçu işliyorsunuz" diyerek tepki verdiler. Ardından ters kelepçe vurularak sağlık kontrolüne götürülerek darp raporu alındı.

Ardından yeniden götürüldükleri emniyette susma haklarını kullanan okurlarımız savcılığa çıkarılmak zorunda kaldılar. Savcının mahkemeye sevkettiği okurlarımız yurt dışı yasağı getirilerek serbest bırakıldılar.

Atina sokaklarında Leninist Parti'nin 27. mücadele yılı selamlandı.

baskı ve terörü yoğunlaştırırken iki ülkenin devrimci hareketinde bayrakların renkleri de değişmeye başladı. Kırmızı renkler pembeye; pembe-ler sarıya, sarılar beyaza dönüşüyor artık.

İşçi sınıfıyla birlikte emekçi sınıfların ve ezilen halkların kesin kurtuluşu için, sallanan, kurumları dağılan, çöküş sürecine giren tekelci egemenliği yıkmaya çalışmak, iktidarı ele geçirek devrimi zafer taşımaya çalışmak yerine burjuva muhalefetle birlik çağrılarını yaparak, emekçi sınıfları ve ezilen halkları burjuva muhalefete katmaya çalışıyorlar.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin bu hazan mevsiminde yükseklerde dalgalanan kıvılcık bir bayrak, iki ülkenin emekçi sınıflarına, ezilen halklarına devrimin, iktidarın, zaferin yo-

lunu gösteriyor. İşte bu bayrak, bu ses Leninist Parti'nin bayrağıdır, Leninist Parti'nin sesidir. Nasıl ki, 1992 1 Mayıs'ında bütün bayraklar sararıp faşist devletin icazetiyle İstanbul Gaziosmanpaşa'da toplanırken kıvılcık bir bayrak, Leninist Parti'nin bayrağı Taksim'i işaret ettiyse bu gün de sayısız hareket doğrudan/dolaylı burjuva muhalefetle birleşmek, onunla birlikte hareket etmek; emekçi sınıfları burjuva muhalefetin peşine takmak için çaba gösterirken Leninist Parti tersi yöne, devrimin zaferi ve iktidarın fetihini işaret ediyor.

28. mücadele yılında Leninist Parti, iki ülkenin işçi sınıfına, emekçilerine, ezilen halklarına birleşik devrimin yolunu gösteriyor." denildi.

"En çağdaş, en bilimsel eğitimi veriyoruz" Milli Eğitim Bakanı Yılmaz

"Dünya düzdür, yuvarlak olduğunu söyleyenler masonlardır" AKP Gençliği

İÇİMİZDEKİ DÜŞMAN

Sınıf savaşımı diğer bütün savaşlardan ayrı olarak daha zorlu bir savaştır. Çünkü diğer savaşlardan farklı olarak sınıf savaşımı üstü kapalı bir şekilde sürdürülmektedir. Burjuva sınıfı kendisini çok açık bir şekilde sahaya sürmüyor. Bunu o anki temsilcileri yani devletin iktidarı üzerinden yapıyor. Sıkıştığını hissettiği anda da kendi kimyasını bozmadan ilkelerinden uzun vadede vazgeçmeden iktidar değişikliğiyle kitlelerin öfkelerini boşaltabiliyor. Kitlelerde çoğu zaman sorun ve engel olarak burjuvazi sınıfının kuklası dediğimiz iktidar partisini görüyor. Bu sebeplerden sınıf savaşımı zor bir savaş haline alıyor. Ancak bizler bu savaşın zorluklarını gören ve tanıyan insanlarız. O yüzden başarmamızın önünde hiç bir engel yoktur. Bir şey dışımda; kendimiz.

Sınıf savaşımından söz ederken aklımıza sadece silahlı çatışmalar, tutuklamalar geliyorsa olaylara tek düze bakıyoruz demektir. Bunlar elbette ki savaşın en göze çarpan yansımalarıdır ancak bunun ekonomik, politik, kültürel boyutları da vardır. Bizim şuan değinmek istediğimiz bu savaşın kültürel boyutudur.

Kültürel savaşın iki ana karakteri vardır. Burjuva kültür ve proleter kültür. Bu iki zıt sınıf sokakta, çatışmalarda olduğu kadar kültürel yaşantılarında da birbirine düşmandır. Bu iki sınıfı birbirinden ayıran en önemli faktör emektir. Burjuvazi çalışmadan, emek harcamadan zenginleştiği için rahatına düşkün, tembel, bencil ve çürümüştür. Proletarya ise yaşamlarının son anına kadar sabahtan akşama çalıştırılmak zorunda bırakılan, emeklerinin karşılığını hiç bir zaman alamayan ancak emeğin ne olduğunu çok iyi bilen bir sınıf olarak disiplinli, çalışkan ve paylaşımcıdır. Bugün bizim sokaklarda gördüğümüz çatışmaların asıl sebebi işte bu kültür ve emek çatışmasıdır. Burjuvazi kendi kültürünü var gücüyle topluma ve özellikle gençliğe empoze etmeye çalışmakta. Televizyonlarda yayınlanan dizilere baktığımızda çoğu kanalda zengin ailelerin etrafında dönen entrikalar ve onların bizim hayal bile edemeyeceğimiz derecede sıradan, saçma sorunları konu alınıyor. Özellikle gençliği etkilemek amacıyla çıkarılan dizilerde bireyin lüks kıyafetler giydiğinde, lüks mekanlara gittiğinde ve zengin olduğunda sevgili yapabileceği mesajı verilmeye çalışılmaktadır. Bunun en büyük göstergesi, dizilerde sevgili olan çiftin en az birinin yoksul olup da kendini zengin olarak göstermesidir. Fikir ve düşünceleri tam oturmamış her insan bu kültürlerden etkilenip, alışkanlıkları değişebiliyor.

Medyası göze batan bir örnek zaten. Bunun yanında göze çarpan; teknolojiye olan bağlılık. Bir çok insan yoksul olsun ya da olmasın en son çıkan telefonları almak için elinden geleni yapıyor. Yenişi çıkınca da elindeki değersizleşiyor. Çünkü öyle bir duruma getiriliyor ki sanki eski model bir telefon kullanmak ayıp, yoksul olmak utanılacak bir şeymiş gibi hissediyoruz. Buraya kadar örneklerde kendimizi bulmamış olabiliriz. Biraz daha inceleyelim o zaman.

Özellikle proleter kültür de olup ve benimsediğimiz bir özellik olan "yapılan işi yapabileceğimiz en iyi şekilde yapma" isteği. Bu, sosyalist inşada temellerin iyi atılması ve kaliteli yaşamın olmazsa olmaz şartlarından. Hepimiz bulunduğumuz konumdan daha iyisini içten içe istiyoruzdur. Bu okul hayatımızda da, spor hayatımızda da ve ya mücadele yaşantımızda da olabilir. Daha iyi noktalara gelebilme. Burdan şu anlamın çıkmasını istemeyiz "ne yani yarış olarak mı görelim yaşantımızı, mükemmeliyetçi mi olalım." Asla böyle bir şey demek istemiyoruz. Bu düşünceye biz de karşıyız. Bazı şeyleri başarmamızda engeller çıkabilir. Bunlar maddi imkansızlıklar ya da devletin oyunlarla başkalarını üniversitelere alma, atamasını sağlaması, ya da TRT kanalında çıkan yarışmada olduğu gibi bilimsel bir başarı karşısında "organik hoşaf" gibi saçma ürünlerin kazanması olabilir. Bu faktörleri göz önünde bulundurduğumuzu bildirmek isteriz. Bizim dışımızda gelişen engeller hariç yapabileceğimiz için en iyisini yapabiliyor muyuz? İsteddiğimiz üniversitede okuyabilmek, spor da derece yapabilmek ya da mücadele de daha fazla yetkinleşebilmek... Bunları yapamıyorsak neden yapamıyoruz? Neden yapabileceğimiz daha fazlayken şimdiki halimizle idare ediyoruz? Yoksa bu kadar bize yeter deyip azla mı yetiniyoruz? Bir çoğumuz bunları başarabilecek güçte olmasına rağmen başaramıyoruz. Peki kendi içimizde çelişiyor olabilir miyiz?

Kişi istediği üniversiteye gitmek için programlı çalışması gerekir, bunu yapmıyor çünkü programlı çalışmak ona zor geliyor. Ancak proletarya bu konuda o kadar disiplinlidir ki her işi zamanında yapar, burjuvazi ise o anda ne yapmak isterse onu yapar. Aradaki fark çok açık. Spor konusunda başarılı olmak istiyorsa bir kişi kaslarını sonuna kadar yormalı ve ter dökmelidir. Bunu da düzenli yapması gerekir. Beslenmesine bile dikkat etmelidir. Ama bir çok insan büyük bir hevesle spora başlar ancak bir iki antrenman sonra spordan vazgeçer. Bu özellik bir müzik aletini öğrenirken de açığa çıkabilir. Bir şeyi kolay bir şekilde hemen öğrenmek isteyebiliyoruz çoğu zaman. Bu da burjuvazinin tembellik kültürüne benziyor.

Mücadele konusu farklı bir şekilde incelenmesi gerekir. Bazıları Deniz Gezmiş ve yoldaşları gibi olmak ister, onlar gibi yaşamak ister ancak bedel ödemek istemediği için bu konuya yanaşmaz. Bu biraz daha anlaşılabilir bir konu. İnsanları bu sebeple yargılamayız. Ancak bu bedeli göze almış mücadele eden insanlar olarak bazı konuları düşünmemiz gerekebilir. Bilimden, sosyalizmden yana her insanın elinden kitap düşmemelidir. Eğer böyle olmuyorsa düşünmek gerekir. Bizler müfredattan evrim konusu kaldırıldı diye insanlara eğitimin gerici olduğundan söz ederken evrim dair hiç bir şey bilmiyorsak bu çelişkidir. Ya da kendimizi materyalist bir insan olarak tanıtır bunun üzerine yeterince okumalarımız yoksa da bu çelişkidir. Çünkü bizler mücadelemizi inançla veriyoruz. Bizim inancımızda bilmekten gelen bir inançtır. O yüzden okumayan bir insanın bazı zamanlarda inancı sarsılabilir ve kendini boşlukta hissedebilir. Büyük hedefleri olan bizlerin kaybedecek zamanı olmamalıdır. Hele ki böyle bir dönemde. Gereğinden fazla uyumak, rahata düşkünlüğümüzden yapılması gerekeni yapmamak. (ör; Telefon olmasaydı kilometrelerce yol gitmemiz gerekebilecekti belki de telefon varken de gitmemiz daha doğru olacaktı bundan kaçınabilmek). Okumamak, sorgulamamak, bahaneler bulmak burjuva kültürün özellikleridir. Kişi ne istediğini gerçek anlamda bilmez. Hayattan ne istediğini ve ne için yaşadığını kendisine sorup cevaplamalıdır. Kimse bir başkası için mücadele etmiyor. En baştan birey kendisi için ardından ezilen halklar için mücadele etmelidir. O zaman bizlerin çok daha fazla şeyi başardığını görebileceğiz. Şimdi her birimizin kendisini bu perspektifte değerlendirmesi olumlu sonuçlar çıkaracaktır. Arkadaş ortamımızda bu konu özellikle konuşulmalı ve burada açamadığımız onlarca başka kültür eksikliklerini konuşmamız gerekmektedir. İçimizdeki gizli oblomovculuk var mı diye herkes kendine samimi bir şekilde sormalıdır.

Bizim önümüze her zaman engeller çıkacaktır. Ama bizler bir olup bu engelleri aşabilecek durumdayız. Sokaklarda, meydanlarda proletaryanın temsilcileri olarak içimizdeki düşmanla savaşmalı ve mutlaka o savaşı kazanmalıyız. Bu konuda hiç kimse kendini yalnız hissetmemelidir. Herkes yanındakinin kültüründen kendini sorumlu hissetmelidir.

Burjuva kültür yenilmeye mahkumdur. Sosyalist yaşam için proleter kültür her yere...

Leninist Kalem

19. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ SOÇİ'DE

Bu yıl 19'uncusu düzenlenen Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalinin Ekim ayında Rusya'nın Soçi kentinde gerçekleştirilmesi hedefleniyor. Festival hareketinin 70 yıllık tarihi Sovyetler Birliği dönemine kadar uzanıyor. Festivale her sefer olduğu gibi dünyanın birçok köşesinden genç katılacak. Festivalde bu toprakların mücadele deneyimlerini götürmeyi hedefleyen Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak biz de katılacağız.

Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun (WFDY) öncülüğünde düzenlenecek Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nin 19'uncusu Ekim ayında Rusya'nın Soçi kentinde gerçekleştirilecek.

Köklü Bir Gelenek

Faşizme karşı alınan büyük zaferden birkaç ay sonra Kasım 1945'te Londra'da kurulan Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu, kısa zamanda dünya gençliğinin anti-empyalist ve anti-faşist mücadelesinin simgesi haline geldi. İleri 1947'de Prag'da düzenlenen Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, ilerleyen yıllarda da Budapeşte, Bükreş, Berlin, Varşova, Sofya, Moskova ve Havana gibi sosyalizmi yaşayan kentlerde gerçekleştirildi.

1990'lı yıllara yaklaşırlarken 1989'da Pyonyang'da gerçekleştirilen festivalin ardından 1991'de sosyalist ülkelerde gerçekleşen çözümler ve karşı-devrimler sonrasında, festival destekçilerini yitirmesinden dolayı bir süre kesintiye uğradı. 1995'te Lizbon ve 1999 Lamaka'da genel kurullar gerçekleştiren WFDY 1997'de Küba'nın desteği ile Küba'da gerçekleştirdiği festival ile kendini tekrardan hayata döndürdü. 2001 Cezayir, 2005 Venezuela, 2010 Güney Afrika ve 2013'te Ekvador'da festivaller düzenlenmeye devam edildi.

Bu yıl Rusya'nın Soçi kentinde düzenlenecek 19.Uluslararası Gençlik ve Öğrenci Festivali ' Barış, dayanışma ve toplumsal adalet için emperyalizme karşı mücadele ediyoruz. Geçmişimizi Onurlandırıyor, Geleceği İnşa Ediyoruz' Ekim Devrimi'nin 100.yılı temalı festival Ernesto Che Guevara, Muhammed Abdülaziz ve Fidel Castro Ruz'a adandı.

Devrimci Öğrenci Birliği Olarak Soçi'de Olacağız!

Festivale bu toprakların mücadele deneyimini taşımaya hedefleyen, devrimi güncel, sosyalizmi güçlü bir olgu olarak gören Devrimci Öğrenci Birliği olarak Denizlerden aldığımız enternasyonalist mirasımızı festivale taşıyacağız. Festivale hazırlanırken tüm dostlarımızın desteklerini bekliyoruz.

Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB)

Tek Tip Dayatmasını Devrimci Duruşumuz Parçalayacak

Sınıflar arasındaki savaş her alanda devam ediyor. Birci, cüreti, yüreği devrimden yana atan her devrimcinin karşılaştığı faşizmin yıldırma ve baskı altında tutma politikası olan 'Cezaevleri', biz genç leninistlerin gözlerini, kullarını kapatacağı bir durum asla olamaz.

Sınıflar savaşının bir parçası olan zindanlardaki savaşın ulaştığı boyut, faşizm tarafından 'Tek tip kıyafet' uygulamasına varınıyor. Gençlik, devrim mücadelesinin bir çok alanında var olduğu gibi cezaevlerinde de vardır. En demokratik basın açıklamasından bile cezaevleri ile karşı karşıya kalıyoruz. Faşizmin cezaevlerinde bulunan Türkiye ve Kürdistan'ın genç devrimci hücreleri, faşizmin bu saldırılarına en dinamik şekilde karşı koyacak ve bu saldırıları boşa çıkaracaktır.

Uygulanmak istenen 'Tek tip kıyafet' insanlık onuruna ve insan haklarına aykırı olduğu gibi faşizmin her alanda devrimci güçler üstünde kurmak istediği hakimiyetin bir göstergesidir. Bu uygulamaların tek nedeni burjuvazinin yönetememe krizini saklama, cezaevlerinde hakimiyet kurma ve kitleler üzerinde korku salma isteğidir. Burjuvazi bu uygulamayı hayata geçirmek istemesi ile cezaevlerinden korktuğunu gösteriyor.

Korkuyorlar. Çünkü 19 Aralık 2000 zindan katliamı hala kitlelerin bilincinde ve yüreğinde yanan bir ateş.

Korkuyorlar çünkü cezaevleri devrimcilerle dolu.

Burjuvazi korkusu ile hareket ederken, biz genç devrimci güçlere düşen görev içeride ve dışarıda, bulunduğumuz her alanda, üniversite kampüslerinde, lise koridorlarında, fabrikada makine başında, mahallede, burjuvaziye karşı tutsak devrimciler ile mücadele birliği oluşturmaktır.

Faşizmin baskısını kendi üzerinde hisseden, kapitalizmin bu vahşetine karşı bir şeyler yapmalı diyen her genci harekete geçmeye çağırıyoruz. Faşizmin korkusu olmaya çağırıyoruz.

İçeride devrimci tutsaklar, dışarıda ise bizlerin vereceği mücadele ile zafere yürüelim.

Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB)

"Nuriye ve Semih Yaşasın" Pankartına Tutuklama

6 Ağustos'ta Samsun'da oynanan Beşiktaş ve Konyaspor futbol maçında, "Nuriye- Semih Yaşasın" yazan 3 ayrı pankart açan Beleştepe taraftar grubu 'örgüt propagandası' gerekçesi ile gözaltına alındı.

Pankartı açan 13 taraftardan 11'i tutuklandı. Beleştepeliler taraftarlar, Ağustos ayının son günlerinde birkaç gün arayla serbest bırakıldılar.

Nuriye ve Semihe Destek Veren Öğrencilerin Bursu Kesildi

Eskişehir'de bulunan Anadolu Üniversitesi ve Osman-gazi Üniversitesi'nde okuyan yaklaşık 150 öğrencinin Kredi ve Yurtlar Kurumu (KYK) tarafından verilen bursları kesildi.

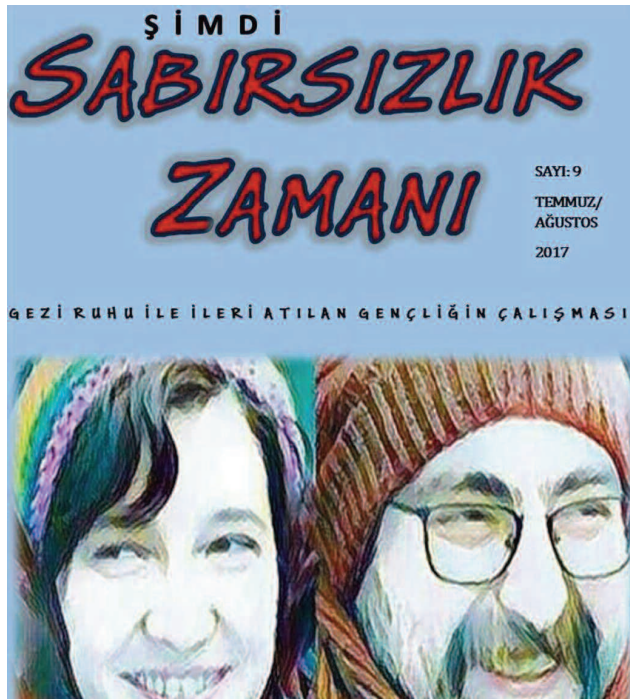
Öğrenciler burslarının kesildiğini eğitim döneminin sona ermesi ardından evlerine gelen tebligatla öğrendi. Tebligatta bursların kesilme gerekçesi olarak, "Terör ve anarşi olaylarına katılmak" ifadesi kullanıldı.

Bursları kesilen birçok öğrenci hakkında da dava açıldığı öğrenildi.

Tebligatta öğrencilere şimdiye kadar verilen bursun, 2019 yılı itibarıyla devlete geri ödenmesi de istendi.

"Yolsuzluk hırsızlık değildir" fetvası veren ilahiyatçı Prof. Karaman'dan bir fetva da tecavüzcülere geldi: "Tecavüz zina sayılmaz" Zaytung Değildir

Kendini faşizme karşı mücadeleyi, kapitalizme karşı emeği, kadın taciz ve tecavüzlerine karşı yaşamı, ırkçılığa ve şovenizme karşı halkların birlikteliğini savunan, kısacası sosyalizm için küçük bir katkıda bulunmak isteyen her gencin katkısını beklediğimiz 'Sabırsızlık Zamanı' siz genç isyancıları bekliyor.

Genç isyancılara çağrımız sabırsızlık zamanını yakalamış kuşağın, bu çalışmaya maddi destek, yazı ve dağıtım konularında sahip lenmesi ve bu çalışmayı büyütmesi. Dayanışmayla...

İLERLEYEN İNSAN

"Yeni İnsan" denince aklımıza neler geliyor? Sızce yeni insan nasıl olmalı?

Okumayan, araştırmayan, sorgulamayan, cafe cafe dolaşarak kendini içkiye, sigaraya veren, çıkar üzerine kurulu arkadaşlıklar kurup hayatını ona göre şekillendiren, dünya yıkılırken kendi kabuğunda yaşayıp bir başkası için kılımlı bile kırıpdatmayan, bencil, rekabetçi, vurdumduymaz özelliklere sahip insanlar "yeni insan" mıdır sizce?

Tabi ki hayır.

Bugün sosyal medya illetinden kafasını kaldıramayan, uyuşturucu bataklığına girmiş, kendini düşünerek hareket eden, kapitalist sistemin bize empoze etmeye çalıştığı özelliklere sahip gösteriş düşkünü insanlar "yeni insan" olamaz.

Bu noktada gençlik kötü bir yolda ilerlemektedir. Sadece gençlik dizilerine bakarak genç kuşağın çıkmaz bir sokağın eşğine doğru yuvarlandığını görebiliriz. Yaşadığımız bu ülke bu kadar sığlaştırıcı ve yozlaştırıcı bir kültürel saldırı varken, bu gidişata bir dur demeli, gençliği daha ileri noktalara getirmeliyiz.

Şöyle bir gerçek vardır ki genç kuşaklarını ihmal eden toplumların gelecekleri çok da aydınlık olmayacaktır. Bu yüzden yeni insan olmak için temel adımları atmamızdır. Yeni insan olmanın ilk koşullarından biri kolektif bir yaşam biçimi edinmektir. Kolektivizm iradelerin ortaklaşması, "ben" in yerini "biz" in alması, ortak amaç etrafında bir araya gelinmesi anlamını taşır. Tabi ki bu aynı zamanda kendi kafamızdaki küçük dünyaların yıkılması demektir. Kolektivizm, Nazım ustanın da dediği gibi; "Yaşamak, bir ağaç gibi hür ve bir orman gibi kardeşçesine..."

Bencilliği, bireyciliği, rekabetçiliği kapitalizmin sığ sularına bırakan, kendini aşarak hata ve eksikliklerinin üstesinden gelen, yardımsever, üretken ve fedakâr insanlar yeni insan olma adımı atmış olmaktadır. Bir yeni insan hayatındaki sorunlara bilimsel bir şekilde yaklaşan ve sorunların köküne inebilen bir noktada olmalıdır. Çünkü sorunun özünü kavramayanlar daima biçimsel sorunlarla uğraşmak zorunda kalacaklardır. Ancak dünyayı bilinçli bir faaliyete değişikliğe uğratma işine girişmiş dünyayı emeğe kazandırmak için çaba sarf eden insanlar yeni insan olabilir. Çünkü içinde bulunduğumuz sistemi yıkmadan, yaşadığımız sıkıntılara getirdiğimiz çözümler kalıcı olmayacaktır. Kula kulluk edenin olmadığı, insanların insanca yaşadığı güzel günler bizim elimizle gelecektir.

Eskinin kabuğunu yırtamayan, bunun için alışkanlıklarından vazgeçmekte güçlük çeken insanlar yeni insan olmazlar. Çünkü yeni insan kapitalizmin insanı oluşturduğu kimi alışkanlıklara karşı mücadele eden ve bu mücadelesinde önemli yol kat etmiş olan insandır.

Unutmayalım ki; karanlığın en koyu anının şafağın sökmesine en yakın an olması gibi, kapitalizmde çürüme ve çürütme çabası sosyalizmin kuruluşuna "yeni insanın" oluşum sürecinin hızlanmasına en yakın olan aşamadır.

Sosyalizm için Sabırsızlananların Fanzini

Denizleşen bir gençlik yaratma hedefiyle çıktığımız bu yolda, "Denizleşen Gençlik Fanzini" olarak yayın hayatına başlayan fanzinimiz, "Sabırsızlık Zamanı" adıyla devam ediyor.

2013 Haziran Ayaklanmasının yarattığı gençliğin isyankar ruhunu birleştirme ve görüşlerini aktarma olanağı bulduğu bir fanzin Sabırsızlık Zamanı.

Bu fanzinde, faşizme karşı isyanı, burjuvaziye karşı gençliğin haykırışını göreceksiniz. İçerisinde günlük politik gündem değerlendirmesinden, ideolojik bakış açısı, edebiyat sorgulamalarından, sinema eleştirisine, genç kadımların seslenişinden, genç işçilerin sorunlarına kadar birçok farklı alanda gençliğin duygu ve düşüncesinin var olduğu bir fanzin geçecek elinize.

2 ayda bir elinize geçecek olan fanzin çalışması ilk olarak yerel bir çalışmanın ürünü olarak ortaya çıktı. Bu çalışma daha sonra Türkiye ve Kürdistan gençliğinin bağımsız politik bir çalışması halini aldı.

Gençliğin mücadele deneyimlerini biriktiren ve üzerine katarak ilerleyen 'Sabırsızlık Zamanı' çalışmamız faşizme ve kapitalizme karşı ileri atılan ve döneminin ihtiyacını karşılama arzusunda olan, bu hedefini insanlığın kurtuluşu sosyalizm ile bağdaştıran her gence açık bir çalışma olarak önümüze konuluyor.

BİR UMUT DOĞAR İÇİMDE

Çevremizde umutsuzluğa düşmüş, artık bu yaşamdan bir beklentisi olmayan ve imkanı olsa bu ülkeden kaçıp gitmek isteyen birçok insan görmüşüzdür.

Günümüzün temel sıkıntısı bazı insanların umutsuzluğa düşüp, yılgınlığa kapılmasıdır. Olaylar karşısında çözüm bulamamak, bu ülkede devrim olmayacağına inanmak ve çaresizliğe kapılmak tam da bu düzenin istediği şeylerdir. Ve tam da bundan kaynaklı bir dönem "mücadele etmiş" insanlar, şu anda bizi mücadeleden uzaklaştırmaya çabalayabiliyor. Eminim ki sizlerin de çevrenizde bunları söyleyen insanlar vardır.

"Önce okunuzu bitirin sonra mücadele edersiniz."

Peki, okulunu okurken tecavüz edilip öldürülen, bir patlamada ölen, hayatları ellerinden alınan, okulunu bitiremeyen o insanlara ne olacak?

Ya da

"Bu kadar iyi bir şekilde örgütlenmiş sistemle sizin gibi bir avuç insan baş edemez" diyen insanlar...

Ama şunu gözden kaçırıyorlar ki Küba Devriminin mimarlarından Fidel Castro devrime 82 adamla başlamıştı; "Tekrar yapmam gerekseydi mutlak inancı olan 10-15 kişiyle de başarırdım. İnancımız ve planımız varsa ne kadar az olduğumuzun önemi yoktur."

Ya da Sovyet devriminin önderlerinden Lenin'in dediği gibi; "Bugün az olabiliriz, yarın milyonlar bizimle olacak."

Üzerinden 4 yıl geçmesine rağmen hala Gezi Ayaklanmasını ve onun bizim üzerimizde uyandırdığı coşkuyu, heyecanı konuşabiliyorsak, bugün hala Deniz Gezmişlere, Mahir Çayanlara ve daha nice güzel insanlara sempati duyup, onları konuşabiliyorsak UMUT var demektir.

Atanmadığı için intihar eden insanlar, her saat başı gördüğümüz tecavüz olayları ve kadınlara yapılan saldırılar, sürekli yapılan gözaltılar, tutuklamalar canımızı yakıyor olabilir. Ama artık şunu görmemiz gerek. Bu sistemin fazla ömrü kalmadı. Korkudan ne yapacağımı bilemeyen ve bir odada koşup her şeyi deviren bir hayvan misali bu sistemde insanlara, bizlere, umutlarımıza, hayallerimize zarar veriyor. Bu sistemin ve onun kuklalarının yaptığı her şey insanlarda büyük bir öfkeye yol açıyor.

Bizler insanlara umut vererek, çareyi göstererek daha iyi bir yaşamı temsil edebilmeliyiz. Bizim amacımız yaşamı kurtarmak ve güzelleştirmek olmalıdır. İnancımız ve umudumuz olmazsa baştan yenilmiş oluruz. Bu birçok olay için böyledir. Ve bizlerin inancı gerçekliğe dayanıyor.

Rant için ormanlık alanları kesilen Artvin halkı, ormanları günlerce yanan Dersim halkı, atanamayan, iş bulamayan milyonlarca insan, eğitim sistemi yozlaştırılan, dinci gerici yetiştirilmeye çalışılan öğrenci gençlik, elleri fabrika makinelerinde sıkışan işçiler, sort giydiği için öldürülmüş kadın, cezaevinde işkencelere uğrayan tutsaklar...

Hepsi bir gün kalkacak ve o gün tarih yeniden yazılacak. Ve işte o zaman umudunu kaybetmemiş, buna göre hareket etmiş insanlar kazanacak!

"Bir sabah uyanırım,

Bir umut doğar içimde.

Mücadele sürecek,

İnsanlar güzel günler görecek,

Gelecek olanlara

Geçmiştekilerin eserleri

Cesaret ve esin verecek

Canlanın gözümün önünde birer birer,

Onlar;

Kavgayı sürdürecektir olanlar,

Onlar; dövülecek olanlar,

Onlar, gerçekleşecek olanlar ..."

*Che Guevera için yazılmış bir şiir.

EĞİTİM Mİ DEDİNİZ?

UMUT GÜNEŞ

Kapitalizm dünya genelinde çürürken toplumun her kesimini, bilhassa gençliği, çürütmeye devam ediyor. Kindar ve dindar bir nesil yaratma hedefiyle yola çıkan zatlar, iktidara geldikleri günden bu yana bir hayli yol kat ettiler. Eğitimin gericileştirilmesi, genç kuşakların sermaye güdümüne sokulabilmesi için yoğun bir faşist propaganda ile değiştirilen ve yeniden dizayn edilen eğitim sistemi her türlü çağ dışı uygulamayı içeriyor. Daha önceden yürüttüğümüz tartışmalar, yaptığımız belirtmelerde eğitim-öğretim olgusunun kapitalizm koşullarında üretimin devamını sağlayabilmek ve devlet yönetimi için burjuvaziye kalifiye eleman yetiştirme aracı olduğuna inançlara çekmiştik. Fakat bu araç bununla yeterli kalmayıp, egemen sınıfın ideoloji, politika ve sınıf kültürünü topluma yaymanın da bir aygıtı olarak kullanılıyor. Haliyle bu aygıt egemen sınıfın toplum üzerindeki tahakkümünü daha da artırması açısından her türlü şoven, dinci, saldırgan argümanlarla dolduruluyor.

Bu, yaşadığımız coğrafyada 'vatan, bayrak sevgisi', şehadet, cihat, ezilen ulus ve ulusal topluluklara, farklı inançlara ve renklere yönelik düşmanlık olarak tezahürat buluyor. Sermaye düzeni çürüyor, eğitim sistemi de dibi görüyor. Eğitim kurumlarına palazlanan faşist, gerici tarikatlar, vatan, şehadet ve ölümü öven beyni örümceklenmiş zihniyetler, şükürçülük ve biat kültürünü öve öve bitiremeyen ders kitapları... Kadının baskılanmışlığı, islam kuralları, din, dogmatizm, yalan ve dolan. İşte yeni eğitim müfredatının gerçek yüzü. İnanmıyor musunuz? Birlikte bakalım. Artık ilkokul çağından itibaren Biyoloji derslerinde evrim konusu anlatılmayacak, yani insanlığın bugünlere nasıl geldiği, gelişimin kendisi muğlak, dine dayalı, dogmatik bir şekilde küçük yaştan itibaren, çocukların beyinlerine yerleştirilecek. Bilim karşıtı eğitim sisteminin oluşturulabilmesi için dinci-faşist iktidar tarafından en önemli hamlelerden biriydi bu. Evrim müfredattan kaldırılıyor, müfredatın neredeyse yarısının dine dair, milliyetçiliği öven, tarihi çarpıtan derslerle doldurulduğunu görüyoruz. Okulların yaz aylarında dinci-faşist tarikatlara peşkeş çekildiği, istedikleri gibi at koşturduklarını görebiliyoruz. Kuran kursları artık üniversitelerde de açılmaya başlandı, anaokullarında faşist zihniyetli öğretmenlerin küçük çocuklarla yaptıkları çocuk gelin, şehadet, vatan gibi rezil gösterileri eklemeye gerek bile yok. Ayrıca çoğu okul imam-hatip statüsüne sokulurken, ailelere çocuklarını imam-hatiplere göndermeleri için primler verilmeye başlanmış. Eğitimde gericileşme ciddi boyutlara ulaşırken, çocukların haremlik-selamlık yerleştirilmesi bile gündemde. Bunların dışında üniversitelerde ilerici olan, sol cenahla bağlı bulunan binlerce akademisyen geçen seneden bugüne ihraç edildi ve edilmeye devam ediliyor. Akademide oluşan kadro boşluğunu ise dinci-faşist iktidarın savunuculuğunu üstlenen gerici tipler doldurmaktadır.

Böyle bir gericileşme hamlesine karşı, Alevilerde, ilerici güçlerde, emekçilerde buna karşı çok ciddi bir tepki ve rahatsızlık mevcut. Bunu kabul etmeyeceğini söyleyen Alevi örgütleri sürekli eylemlilikler ile tepkilerini dile getiriyor. Fakat bu topyekün saldırıyı püskürtmek için en temelde doğru bir politik hat üzerinden yürünmeli ve gericileşme karşı mücadele tek başına diğer mücadelelerden bağımsız düşünülmemeli. Örneğin öğrenci gençlik içinde çalışma yürüten birçok siyasal yapı, gerici, piyasacı eğitim sisteme karşı, 'Parasız, bilimsel, anadilde eğitim' talebini sıralamaktadır. Evet bu talebi, biz de savunuyoruz, fakat hangi temelde ve bu talebin bu düzen içinde gerçekleştirilmesi mümkün olacak mı?

Toplumun nefes alan her hücreğine kadar, sistemsel olarak gerici olan, tüm kurumlarıyla faşist bir devlette, bu talebin siyasal ve toplumsal bir devrim olmadan gerçekleşmesinin mümkün olmadığını tekrar tekrar haykırarak gerekiyor. İktidar talebini başa koymadan bu taleplerin de doğrudan bu düzen içinde gerçekleştirilemeyeceğini kabul etmek gerek. Bu belirlemeler, öğrenci gençlik mücadelesinin önemsiz olduğu anlamına gelmez, tam tersine biz beklediğimiz her an faşizm saldırmaya devam ediyor. Burada asıl mesele 'Parasız, bilimsel, anadilde' eğitim talebinin, devrimci iktidar talebiyle, demokratik devrim mücadelesiyle bir bağa sahip olduğu anlamına gelir. Tepeden tırnağa faşist bir aygıt içinde, yetke, emir ve komuta ile işleyen bir devlet mekanizmasında düzen içinde eğitimin düzeltilebileceği 'laik' olacağını, aydınlanma hareketiyle değiştirileceğini söylemek gerçekle örtüşmez. Tank paletleriyle kentleri yıkanlar, gözünü kırpmadan binlerce insanı işsiz bırakan, her türlü ilerici hareketi susturmaya çalışan bu dinci-faşist iktidar, eğitim sisteminin ilerici olmasına izin mi verecek? Elbette hayır. Bu devlet ilk günden itibaren gerici, baskıcı karakterdeydi ve hiçbir zaman seküler/laik ilerlemeci olmadı.

Bugün en temelde Denizlerin geleneğini sürdüren DÖB olarak, üniversitelerde, liselerde yürüttüğümüz mücadelelerimizde bilimi yasaklayanlara karşı bilimi en doğru, en yaygın şekilde savunmak, evrimi anlatmak, seminerler düzenlemek, siyasal çalışmalarımızın hepsinde bilime yoğun bir yer vermek gerekiyor. Parasız, bilimsel anadilde eğitim sloganını doğru bir maddi zemine oturtmamız için de 'Parasız, bilimsel, anadilde eğitim, sosyalizmde' politikasını yaygın bir şekilde savunmalıyız. Hareket halindeki, örgütlenmeye açık binlerce genci yoğun siyasal çalışmalarımız ve devrimci taleplerimiz ile örgütleyebiliriz. Ne diyelim, pratiğe koyulma vakti, sıcak bir dönem bizi bekliyor!

“Dipteki bütün sarsıntılar yüzeydeki ayaklanmaları meydana getirir”ken, tarih yeni bir tohum bıraktı ezilenlerin koynuna...

Her çelişki, her zulüm, her acı, binlerle pazara sürülen mülksüzlerin ömürlerinin bir kısmı yahut tüm ömürlerinin yaşamdan koparılışı, mülksüzlerin mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirme bilincinin boy verişini tohumu çatlamaya hazırladı... Ve 1871’de Komün’le çatlayan tohum ‘17 Ekimlerde mülksüzleştirilenleri öfkeden çılgına çevirerek, mülksüzlere umudu, mutluluğu ve kendi iktidarlarını muştulayarak filiz verdi... Güneşi gören dünya halkları karanlık bir tufanla örtülmüş yeryüzünü sosyalizm güneşiyle yıkamaya ilk o zaman başladı...

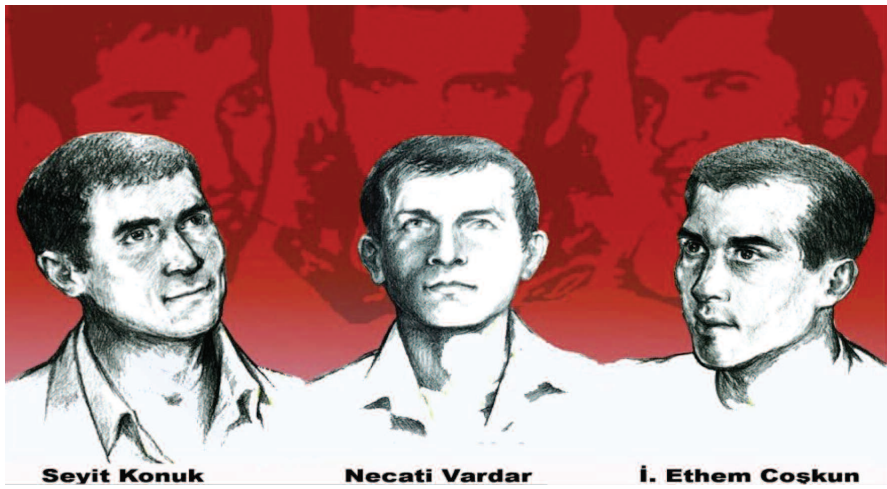
“Lenin’in işaretleriyle ayaklandı partizan!”

Ve Lenin’in işareti en korunaklı sınırları aşmış, en vahşi sömürü ve baskının hüküm sürdüğü topraklarda bir yangın gibi harlanmaya, zulmün kalelerini yıkıp yeni dünyaların kapılarını açmaya başladı.

Kim ne derse desin! Lenin’in işaretiydi 40’larda Avrupa’nın yarısını ayaklandıran...

Kim ne derse desin! Lenin’in işaretiydi Kore’yi, Vietnam’ı Küba’yı bir yangın gibi sarıp özgürlük istemini sosyalizmle bütünleştiren...

Hiçbir doğum yalnız doğduğu topraklarda kalmaz... Hele de bu doğum; ezilenlerin ezenlere, proletaryanın burjuvaziye karşı kesin üstünlüğü ise... Hele de bu doğum, sınıfları dinamitlemişse... Ve tarih artık kapitalizmin ege-menliğinin bitmesi emrini vermişse ve halklar devrim dansını yapmaya, öğrenmeye başlamışsa, hiçbir doğum kendi bedeniyile kalamaz...

Seyit Konuk

Necati Vardar

İ. Ethem Coşkun

Deniz, Yusuf, Hüseyin ve onlarca THKO kadrosu tarihin emrini gördü, nasıl yapacaklarını halkların devrim doğumlarını izleyerek, Lenin’in işaretini anlamaya çalışarak silahlı mücadele yolunu açtılar.

“Alarga gönül

Palamarı çöz!

Gönül kaptan köprüsüne çık!

Çevirmesin başını geri

Geride kalanlara doğru giden

Dümen suyunun köpüklü izleri

Alarga gönül

daha alarga daha...”

Artık fırtınaların sınımalarından geçip çelikleşerek, oraya ta oraya, güneşli aydın ufukların ülkesi yaratılana ve varılana dek “alarga gönül alarga” diyenlerdi onlar...

Okullarda, çatışmalarda, 6. Filo’nun denize dökülmesinde, şehirlerde, Nurhaklarda, yoksul köylülerin yanlarında, Filistin kamplarında ve 6 Mayıs şafaklarında bu topraklarda yükselen devrimin kaptanları olduklarını göstererek ilerlediler...

“Deniz
susamışlığı insanlığın
bilgeligi dövüşkenliği
dilden öte sestene öte
tetikteki özlemi insanlığın”

Onlar ki “şarkı söyleyen yarınları” hazırlamaya çıkanlardı ve onlar ki şimdi “Bir ihtilal şarkısıdır kentlerin sokaklarında.”

15-16 Haziranları yaratan işçi sınıfı, ‘71 12

Mart darbesiyle grevlerde bir düşüş gösterse de bu sadece yüzeydeki görüntüydü... 70’lerin ortalarında yeniden yükselişe geçen sınıf savaşımı iki uzlaşmaz sınıfın giderek yükselen-sertleşen grevleri ayaklanma düzeyine çıkan bir seyir izliyordu.

Ve Deniz’in yoldaşları sınıf savaşımının her alanında Deniz gibi olunmalı, silah, bilinç, yürekle yürünmeli diyerek THKO-MB olarak savaşı yükseltmeyi sürdürdüler. THKO-MB kadroları devrimi yükseltme bilinciyle, tıpkı Denizler gibi düştüler toprağın rahmine...

80’lere doğru hızla ilerlerken tarih, işçi sınıfı hem siyasal bilinç olarak gelişiyordu hem de pratik mücadelede... Bu gelişmeden büyük bir korku duyan burjuvazi katliamlarına her geçen yıl yenilerini ekliyor ancak başarılı olamıyordu.

80 yılına gelindiğinde kapitalizmin ekonomik bunalımı had safhalarına ulaşıyor. Emperyalist sermaye bağımlı ülkelerde ekonomik ilhak sürecine yöneliyor, bunun içinde ülkelerde gelişen devrimleri, işbirlikçi burjuva sınıfla birlikte boğma hareketini en şiddetli biçimde sürdürmeye çalışıyordu... Böylesi bir dönemde Deniz’in yoldaşları THKO’dan THKO/MB’ye, oradan TKEP’e kesintisiz sürdürülen ve partileşmeyle doruk noktasına ulaştırılan bir tarihi yazmaya devam ettiler...

10 bin işçiyle başladı Tarih Direnişi... 10 bin işçi, önce fabrikaları, sonra öğrencileri, mahalleri ardından bütün bir şehri harekete, eyleme geçirdi... 10 bin işçi, bir ay boyunca fabrikalardaki işgal ve çatışmaları mahallelerde kurulan bari-katlarla, gösteri ve çatışmalarla buluşturdu... 10

bin işçiden biri Seyit, biri İbrahim, biri Necatiydi... Tarih direnişinin yaratıcılarından, Parti’nin militan işçi üyelerinden olan Seyit, İbrahim, Necati yoldaşlar hem parti kuruluşunu ilan etmek hem de Tarih işçilerine saldırıan faşistten hesap sormak için atıldılar bir kez daha en öne... Ve bu eylemlerinden birinin ardından tutsak düştüler... Tarih sayfasını çevirdi... 13 Mart 1982...

Üç komünist proleter darağacına dimdik yürürken, Denizlerden devraldıkları kavga bayrağını gelecek kuşaklara, yeni 13 Martçılara emanet etmekte olmanın bilinciyle huzurlu ve rahatlıktılar... Bir tarih simgeleşiyordu onlarda... Her biri farklı yerlerden gelmişlerdi... Dünyayı devrim yoluyla değiştirmek, sınıfsız-sömürsüz bir dünya kurmak isteğiyle atılmışlardı kavgayı... O üretken işçi elleriyle dünyaya yeni şeklini vereceklerdi... Şimdi tarihe proletaryanın bu devrimi mutlak zafere ulaştıracağını bayraklaşan bedenleriyle yazıyorlardı...

Bu tarih proletaryanıdır... Fabrikalarda, sokaklarda, darağaçları ve zindanlarda, dağlarda, Beyrut kuşatmasında, Ortadoğu’da, ömrünü destanlar gibi yaşayarak ve tereddütsüzce bedenini kurşuna çevirerek ölümsüzleşen onlarca devrim savaşçısının. Keskin ve sert bir sınıf savaşımı içinde yaratıldı bu tarih... 70’lerde Denizler, 80’lerde Seyitler, 86’larda Teğmen Aliler olduk...

Denizlerle başlayan yolculuk, enternasyonalizmin daha güçlü örülmesi ve üç yoldaşımızın ölümsüzleşmesiyle devam etti... Önce İmam Ateş, Mustafa Çetiner düştü siyonist kuşatmada, 1986’da Teğmen Ali bayraklaştı Filistinlilerin ellerinde... Parti’nin enternasyonal bakışı ve politikaları Teğmen Alilerle kazındı tarihe...

On yıllarda yaratılan tüm devrimci değerlerle, sosyalizm kararlılığı ile 1 Eylül 1990’da

DENİZLERE A

Leninist Partinin kuruluşuyla “Devrim! Sosyalizm! İleriye!..” denilerek devrimden yüzünü çevirenlere de yanıt verilerek yola devam denildi...

90’lı yıllar... Sosyalizmin bittiğini ilan edenler, burjuvazinin kollarına atılmanın yollarını ararken, silahlı illegal mücadeleyi reddeden ideolojilere sarılırken, Leninist Parti sosyalizmin güçlü olduğunu teorik, politik, pratik düzeyde en iyi şekilde ortaya koyarak yol aldı.

Bir zamanlar Deniz ve yoldaşları için söylenen “bir avuç maceraperest” tanımı Leninistler içinde söylenmeye başladı.

Evet, bir avuçtu Denizler... Düşmanın topları, tankları, baskı yasaları karşısında, halkların iç savaş deneyimsizliği ile bir avuç devrimci, sosyalizm diyordu, devrim diyordu...

Evet, bir avuçtu Leninist Partililer... Ve iç savaş yıllarının başında olunduğunu, böylesi zamanlarda sorumlulukların ne kadar ağır, başarı-lacak işlerin ne kadar çok olduğunun bilinci ile zora dayalı devrim anlayışıyla devam edildi...

Bir avuç olup olmamak değil mesele... Bir avuçken bile, yani en olanaksız şartlarla çevrilmişken, tarihin durdurulamaz emrinin bilinciyle, asıl gücün politik güçlülük olduğunu bilerek, komünizm iddiasıyla, yalnız kalma pahasına da olsa tarihe tarihi bir irade koyabilme kararlılığını gösterebilmektir asıl mesele.

Ne zaman, ne gelişme durur... Darbeyle basılan toplum, üzerinden ölü toprağını attıkça ve sömürü, artan yoksullukla birlikte sınıfsal çelişkiler bir kez daha kitleleri sert bir kapışmaya zorladıkça, sokaklar ve meydanlar, fabrikalar ve varoşlar yeniden büyük grevlere, yürüyüşlere tanıklık ediyordu.

Sosyalizm öldü teorileri yapıyorken, Leninist Parti grevlerden grevlere koşarak, bizzat içinde yer alarak “Yaşasın Sosyalizm!” “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak” bilincini taşıma kararlılığını ve cesaretini sergiledi...

Leninist Parti devrimci durum, iç savaş tepitinin ardından “Silahlanma ve Ayaklanma” çağrılarıyla en sonucuna kavgayı nasıl hazırlanmak ve girişmek gerektiğini politik öncülüğü ve öngörüsü ile ortaya koydu.

İşçi ve emekçi halklar savaşa hazırlanmalıydı ve burjuvazinin anladığı tek dille, devrimci zorla yanıt verilmeliydi... Leninist gerilla bu bilinçle eylemlerini sürdürdü... Burjuvazinin ayağa kalkan Kürt halkına, işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına Denizler ve 13 Martçılar gibi yanıt verildi.

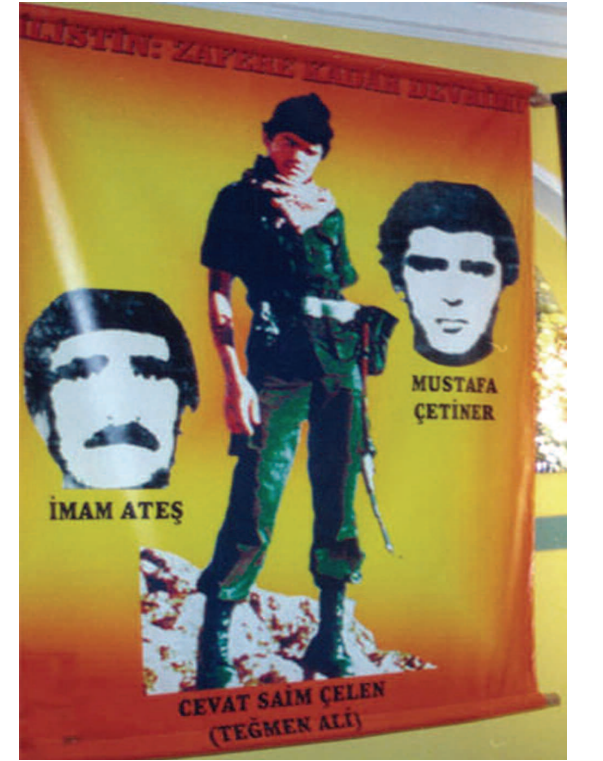
93 ve 95 yıllarında Leninist Gerillanın ölümsüzleşen savaşçısı Agit ve Cihan işçi sınıfının içinden gelip Leninist Parti’ye kavgayı atılan genç ve militan işçilerdi... Seyitler gibi proleterliklerini devrim işçiliğiyle yoğurdular...

Agit ve Cihan...

“Gözleriniz, yıldızlar gibi başucumuzda
Ve elleriniz tek bir el gibi avucumuzda”
dır... Ve elleriniz tek bir el gibi tetikte asılıdır hala...

Agit ve Cihan... Kavgayla yoğruluyor zaman...

Ne zaman durur, ne gelişme... İç savaş yıllarının keskinliği ve sertliği yıldan yıla bir yandan serhildanlarla, sü-reklileşen grevlerle, Gazi Ayaklanmalarıyla her yerde kendini hissettirirken, tutuşmaya başladı zindanlarda... Burjuvazi dışarıda yangın büyüdükçe, zindanlarda saldırısını artırdı... Ve tutsaklar 96’da Ölüm Orucuna başlayarak, zindan sorununu halkların gündemine taşıdılar... Ve art arda kayan 12 yıldızla sokaklar daha da harlandı... Ne zindanlar sustu, ne sokaklar... Ve art arda

kayan 12 yıldızla zafer denildi...

Madde, hareket, zaman

Tarih, sınıflar, gelişimin sonsuzluğu

Evren, dünya, yurt... Hareket... Hareket...

Hareket...

Nerede emekle sermayenin uzlaşmazlığı ve de uçurumlaşan derinleşen çelişkisi, işte, başlıyor orada, en acımasız, en kaçınılmaz en muhteşem hareketin dansı...

Başlıyor, ayrı ayrı dillerin, ayrı ayrı tenlerin ağır prangaları kırma hareketi... Başlıyor, ezilenlerin prangalarının sokak taşlarına çarparak yükselen müziği...

90’ların daha başlarında “... tüm kıtalarda içten içe mayalanan devrimci bir gelişme var. Bir kez daha tarih iki uzlaşmaz sınıfın yaklaşan çatışmasını sahnelemeye hazırlanıyor... Olaylar ve olgular bu yönde geliyor” demişti Leninist Parti. Ve bu yüzyıla başlarken “Ayaklanmalar Yüzyılı” “Özgürlük Çağı”nda olduğunu ilan etti...

Sokaklarımızın sınırı yoktu artık... Okyanuslar, dağlar yahut kapitalizmin silahları, baskı yasaları, politikaları barikat olamıyor ayağa kalkanlara... Ve zaman ve gelişim yeryüzünü aynı acımasız ve keskin, derin ve kaçınılmaz çelişkilerle kucaklayıp sokakları birbirine savurdu... Latin sokaklarındaki tufan Avrupa’nın geniş caddelerinde esti... Avrupa’nın emekçileri Asyalı kardeşleriyle sokaklarda gösterilerde buluştu. Ortadoğu, kıtalardan kıtalara devredilen ortaklaşan bir slogan gibi Che bayraklarını Filistin bayrağının yanına koyarak zora dayalı devrimle yeniden intifada dedi... Böyle başladı yeryüzünde yeni bir yüzyıl... Ve topraklarımızda devrimin ilerleyişinden korkan burjuva sınıf zindan katliamlarıyla bu yüzyılın ne denli acımasız bir sınıf savaşımına tanıklık edeceğini gösterdi.
Ve dev-

YAKAN NEHİRLER

YAŞAR BULUT

TARIK ZİYA YILDIRIM

rimci öncüler ne büyük kahramanlıklar yaratacağını, devrimi en olanaksız koşullarda en eşitsiz çarpışmalarda dahi canı pahasına nasıl savunacağını göstererek "Özgürlük Çağı"na ölümsüzleşenlerle Merhaba dedi...

Kaç zamandır gerilmiş bir yay gibiydi zindan... Gerilmiş bir yay... Ok her an fırlayabilirdi yayından...

Ve zindan başladı türküsünü söylemeye! Bir duyulmadık, bir dokunulmadık türküdür bu... Yaşamın türkülenmesi, ateşlerin kanda yakılması... Zindanın türküsü...

"Haydi, savaşa yoldaşlar! Deniz'in yoldaşları, yoldaşlarım! Haydi 'serche' kanatları insanlığın, günümüz geldi bizimde!..."

Dördün ilk yarısı, başladı ölümle yaşamın amansız savaşı... Dördün ilk yarısı, vahşete açıyor gözlerini dünya... Dövüşmenin, vuruşmanın saatini gösterir tarih... Ateş kanda soluksuz, kan sevdada coşkun... Kanda tutuşan ateşin, kül rengi ölümün, kurşunlarla parçalanmış bedenlerin intikam zamanını gösterir... Ey, insanoğlu, şimdi amansız, acımasız ve muhteşem bir dansın zamanıdır, sokaklarda...

Kurşun yağmurlarıdır koşuğların üstlerine yağın... Ve kanla beslenen bir yağmur altında haykırdı Murat "Ey kahraman Türk askeri, etrafın sarıldı! Asıl siz teslim olun! Boşuna direnmeyin! Kurtulamazsınız bu kuşatmadan!" diyordu...

Çocuklar gibi şendi Murat! Tıpkı "bir bayram günü nümayişe" çıkmış gibi gülüyordu gözleri... Bir devrim provasıydı bu onun için... Yarınki ayaklanmada ya en önde, yine bir komutan olarak eylemlere karışacaktı ya da bugünden, yarınki ayaklanmada bayrak olarak taşınacaktı. İkisi de kabulüydü, ölüm yoktu ki onun için...

Dördün ilk ve son bütünü telaşla adımıyor, sokak, hastane, morg yollarını...

Dördün günün dördü... Zindan savaşları, ölüm-kalım savaşının ilk büyük çarpışmasını kahramanlık ve fe-

dayla tamamlıyor...

Zindanın türküsü biter mi zindanlar yıkılmadan... Zindan türküsü söylemeye devam ediyor... Büyük bir çarpışmanın kaçınılmaz devamıdır bu türkü... Bir yanda 'serche' kanatlar, bir yanda zulüm...

Kumandan Che, "yeni-insan" demişti...

Her tarihi dönem kendi yolcularını bulur... Kendi derinliği, birikimi kadar donatır yolcularını... Ve yürürler yolların zorluğuna... Yürürler yeni okyanuslara, okyanusların derinliğine...

Yeni tarihin yeni yolcularıdır 'serche' kanatlar... Zindan türküsü söylüyor, 'serche' kanatların türküsünü...

Sibelimiz "Ben bir Ölüm Orucu savaşçısı olarak, bu eyleme katılmış olmayı Leninist olmanın doğal bir gereği sayıyorum. Yine de Ölüm Orucu savaşçısı olduğumda bundan büyük bir onur duydum. Ama bu Leninist olmanın verdiği onurdan daha büyük değildir." diyerek sonuna kadar sürdürdüğü yürüyüşünü sonsuzlukla taçlandırdı...

Aysunumuz "Çıktık yola, elimiz, koynumuz sınımsız, sevgiyle, güvenle dolup taşarak... Çıktık yola, nice kararsız tırıs geçiş atlarımızın toynaklarının tozunda bırakarak... Çıktık yola, alnımızda otuz onurlu yılın teri, kılıçlarımız bilmiş... Ardımıza bakmadık hiç, yüzümüz ileriye dönük..." diyerek, ömrünün son anına, son soluğun verilmesine değin, güçlü, sakin ve her zamanki bir işi bitirir gibi, yaşamı ölümle değil, yaşamı evrenin sonsuzluğuna katarak, ardında yıldızlar bırakarak gitti...

İki yoldaşı onlar... İki omuzdaş, yürekdaş... Dışarıda bir çocuk 'ah' dese, yürek kabından taşardı da sığmaz olurdu göğüs kafeslerine... İki Leninisti onlar... Leninizmin aydınlığıyla donanmış, Leninist Parti öncülüğüyle kavgaya atılmış ve kavramış, iki Leninist! Bir halay kurulmuştu güneş yüzülülerden zulmün ortasında... Yahut diyelim ki bir alay kurulmuştu ülkelerimizdeki zindanlarda ve bölük bölük dizilir gibi, uygun adım yürür gibi... Yahut diyelim ki bir beste oluşturuluyordu, her biri ayrı bir notaydı, her biri ayrı bir ezgiydi savaşçılar ama tek bir türküydü bu, devrimin türküsü... Öyle bir çarpışma ki bu zindanlardan taşan, öylece zindan duvarlarını döven ve sokaklara çıkıp ölümsüzleşenlerle "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" diyerek, devrimin bir kolunu diğer koluyla ayaklanmada buluşturmakta... Zindan içinde zindan için çarpışmak değildi... Hedef netti, bilinç net... O nedenle hiçbir çarpışmada yarıda bırakılıp gidilmedi... Üç Leninist yoldaşı onlar... Bir tarihi, bir süreci kendilerinde simgeleştirerek 21. yy. ilk savaşçıları olarak ölümsüzleştirdiler.

Yürüyoruz düşenlerimizle, bayrağı devralanlarımızla...

Yürüyoruz; sertleşen bir iç savaşın devrimci

ayaklanmalara mayalanışının ortasında Leninist Parti'nin politik güçlülüğünü kuşanarak...

Yürüyoruz; devrimci iç savaş her geçen yıl kitleleri, emekçi sınıfları radikal bir biçimde devrim saflarında savaşmaya doğru çekerken, emekçi yığınların içinde güçlenerek, halkların güvenini ve sempatisini kazanarak ilerliyoruz...

"Sokak başkaldırısı... Suskunluğun, tepkisizliğin aşıldığı, ışığın ve aydınlığın ortaya çıktığı yerdir... Sokak değişimdir... Sokak değiştirme eyleminin başlangıcı..." "Sokak isyandır, isyan ve devrim sokakta örülür..." Ve örüldükçe devrim anımsanır tarihten birer birer deneyimler... Ve örüldükçe isyan, tarihin yol verdiği kahraman öncülerle, bugünün ölümsüzleşen kahramanları sokaklarda buluşur... Bu tarihin iki kere yinelenmesi değildir... Artık daha güçlü ilerleyişidir ki, devrimden ve sosyalizmden başka bütün yaşamsızlık biçimlerini reddeden devrimci kahramanlar sokaklarda taşınan bayraklarda, pankartlarda, yan yanadır... Che pankartları Denizlerle, Denizler Muratlar, Sibeller, Aysunlarla, örülen devrimin kararlılığını ve cüretini anlatır...

Nerede grevler gösterilerle bir şehrin meydanını kuşatır emekçiler Deniz'in yoldaşları oradadır; dillerinde Leninist Parti'nin şiarları, ellerinde Denizler ve Sibeller... Daima daha ileri dedik... Var olanla değil, olması gerekenle kıyasladık adımlarımızı... Çokları anlamadı, ne söylediğimizi ne adladığımızı... Anlamamazlardı da... Çünkü kabul etmedik işçi yığınlarının, kitlelerin hata ve zaafalarını... Kabul etmedik Marksizm-Leninizmden başka bir ideolojiyi, proletarya iktidarından başka bir iktidarı...

Her yıl, inatçı ve kararlı, baş eğmez ve uzlaşmaz bir tutumla 1 Mayıs'da Taksim'in kızılığını kuşandık... Denizler ve Sibellerle, işçi sınıfının tarihine "burjuvaziye karşı en çetin savaş ilanı" olarak geçen 1 Mayıs Alanına çıkarılan 1 Mayıs Alanı için gelen binlerce işçi ve emekçinin sempatisi ve güveni kazanıldı...

Bir devrim büyürken, dağılmış olan bütün kanalları kendine çekip, birleşerek ilerlerken, karşı-devrimde yaklaşan sonda kurtulmak için, en geniş birlikteliğini kurmaya çalışıyor... Ne var ki, artık, onu, gelip dayandığı çöküşten hiçbir birlik kurtaramayacaktır... Seattle'la başlayan, emperyalist kapitalist sisteme karşı yürüyüşler, kıtalardan kıtalara, ülkelerden ülkelere sürdü ve en son İstanbul sokakları tutuştu. Deniz'in yoldaşları

MURAT ÖRDEKÇİ

"Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım!" şiarı ile çatışmaların en önünde yer aldılar... 6. Filonun emperyalizme duyulan öfkeyle karşılanması bugünün anti-kapitalist, anti-emperyalist bilincin doğurduğu öfke ile buluşturarak sokakları savaş alanına çevirdiler... Tereddüt geçirenleri Deniz'in ruhunu kuşanmışlıkları ile yeniden kavgaya çektiler... Günlerce İstanbul'un çeşitli bölgelerinde halklar barikatlara, eylemlere taşındılar.

Kavganın başkenti İstanbul'un gözbebeği Taksim'e taşındılar şiarları...

"Sabahların mağrur olsun İstanbul

Baş eğmez olsun yeter ki

Canesların yanıyor İstanbul

Canevin yanar gibi...

Bezirgân ordularına

Molotof sallıyor genç bedenler...

Surlarına kızıl bayraklar..."

Köprülerine pankartlar asarak haykırdık kavgayı... Tüm İstanbul gördü, tüm halklar gördü ki Deniz yine gösterilerde en önde... Murat, Sibel, Aysun Deniz'le birlikte yürüyordu...

"Yeni bir dünya kuruyoruz

nasırlı işçi elleriyle

şu işçi kalabalıklarına bir bak hele

Gör umut nasılda çakmaklaşmış gözlerinde

nasıl da sabırsız ve inatçı..."

Sefaletle bakıp yalnız sefaleti görenler, barakalardan yükselen devrim yangınına göremezler ki... "Yangınlar bütün şehri aydınlattığı gibi, devrimlerde bütün insanlığı aydınlatır" Ve bu aydınlık proletaryanın ellerindedir yine...

Maestronun değneği harekete geçti nicedir...

Bir piyanonun binlerce ritmik dokunuşu gibi uzun, kısa, ağır, hafif, şiddetli ve gururlu... Dünya halkları kendi bestesini yapıyor ve her beste birbirine güç vererek büyüyor.

Bütün iktidar emeğin olmadan, fabrikada sömürü azgın, tarlarda ürün çorak, çocuklar çıplak, kadınlar köle, her yerde çıkışsızlığın ve çürümenin uğursuz zamanları, halklar ve zindanlar katliamlarla iç içe... Bütün iktidar emeğin olana dek, devrim devrim devrim... İktidarı hedeflemeyen her yol kapanmaya, kazanılan her hak geri alınmaya, söylenen her söz anlamsızlaşmaya, dolan her meydan boşalmaya mahkumdur. Yok, başka kurtuluş, iktidar proletaryanın eline geçmeden... Yok, başka kurtuluş, "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak."

Yok, başka kurtuluş, iktidar proletaryanın eline geçmeden... Yok, başka kurtuluş, "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak."

SİBEL SÜRÜCÜ

AYSUN BOZDOĞAN

MÜCADELENİN ÖRGÜTLENMESİYLE MÜCADELE BİÇİMLERİ ARASINDAKİ BAĞ

ÖZGÜR GÜVEN

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı verdiği mücadelenin tarihi 1848 öncesini bir kenara ayırsak bile 150 yılı aşan bir geçmişe sahip. Bu tarih, dünya ölçeğinde çok zengin deneyim birikimi yarattı. Bu birikim bir yanıyla bilimsel sosyalizmin teorik olarak güçlenmesine, gelişimine yol açtı, bir yanıyla da çok zengin pratik örnekler yarattı. Devrimin büyük bir yükseliş gösterdiği, sıçramalı gelişmenin devrim dönemine vardığı bugünlerde, bu tarih son derece öğretici, esin verici örneklerle dolu. Türkiye ve Kürdistan proletaryası daha ileri gitmek, zaferi kazanmak istiyorsa bu tarihten öğrenmeyi de başarmalıdır. Çünkü bu deneyimler ve pratik örnekler, proletaryaya yol gösterecek, neyi yapması gerektiğini öğrettiği kadar neyi yapmaması gerektiğini de öğretecektir. Böylelikle gerçekleştireceği her yeni devrimci kalkışmada daha az hata yapmasını sağlayacaktır.

Son dönemlerde kendisine devrimciyim, sosyalistim diyen her çevre, örgüt ve partinin dilinden forumlar ve meclisler eksik olmuyor. Özellikle bu tarih, komite-konsej, sovyetler konusundaki birikimiyle bu konuda da yol göstericidir. Bazı bölgelerde sınırlı da olsa hayata geçtiği biliniyor. Güçlendirip yaygınlaştırılması çağrılarını yapmayan neredeyse yok gibi. Forumların ve meclislerin adı en çok anan küçük burjuva hareket, daha kurulduğu yerde, Haziran Halk Ayaklanmasında Taksim'den başlayarak bu örgütleri işlevsizleştirmeye çalıştı. Park forumları biçiminde mahallelere dağıldığında ise bu örgütleri bir mücadele organı olmaktan çıkarıp bilgilendirme toplantılarına çevirdi: Çöp, yol, baz istasyonu vb. ivir zıvırlarla uğraştırdı, asıl olandan, ayaklanma ve devrim mücadelesinden uzaklaştırdı. Sonrasında ise seçimlere, referandum endekslere parlamentoya bağlamaya çabaladı. Şimdi ise kitleleri, CHP'nin kuyruğuna takmak için bu meclisleri kullanma gayreti içinde.

Oysa bu örgütler ayaklanma ve devrimin örgütlenmesinde, kitlelerin en geniş ve doğrudan katılım sağlayabileceği en demokratik örgütler olarak büyük ve önemli bir yere sahip. Belirtmek gerekiyor, mücadelenin örgütlenmesiyle mücadele araçları ve biçimleri arasında doğrudan bir bağ, sıkı bir ilişki vardır. Bu örgütler ilk olarak 1905 Rusya'sında doğdu. Ama bunun öncesi de var. Sovyetlerin ilk biçimi grev komiteleridir. 1905 Moskova Ayaklanması patladığında, olayların gelişimi, grevlerin ayaklanmaya büyümesi, grev komitelerini inisiyatif almaya zorladı ve Sovyetlere dönüştürdü. Grevleri yönetmek üzere kurulmuş olan bu örgütler ayaklanmayı yönetmeye başladı. O günden bu yana enternasyonal proleter hareketin mücadeleyi yükselttiği, ayaklanmaya ve devrime giriştiği her yerde bu örgütlerin önemli bir rolü oldu. Sadece ayaklanmanın ve devrimin örgütlenip sürdürülmesinde değil, devrimin başarısından sonra yeni iktidarın örgütlenmesinde de çok önemli bir yere sahip oldular.

Bizde forumların doğuşuyla ayaklanma arasındaki ilişki göz önüne alındığında şu söylenmelidir: Forum, meclis gibi organların yeniden hayat bulması, oluşturulması, ayaklanma organlarının oluşturulması demektir. Bu organların, komite ve konseylerin, forumların, meclislerin; adına ne derirse densin, örgütlenmesi çağrısı, ayaklanmanın ve devrimin organlarının oluşturulması çağrısıdır, ayaklanmanın ve devrimin örgütlenmesi çağrısıdır. Oysa küçük burjuva hareket bu organların oluşturulması çağrısını "Hayır" için, seçim için, "adalet" için yapıyor. Böyle bir çağrının ayaklanma çağrısı olduğunu proletarya ve halklardan gizliyor, unutturmaya çalışıyor, ayaklanma ve devrimle bağını koparıp anlamsızlaştırmaya içini boşaltmaya çalışıyor. Bu, eğer devrime ihanet değilse tam bir basiret bağlanmasındır, ayamazlıktır.

Bu örgütlerin kuruluşu sırasında ilk etapta yapacağı işler sınırlı bile olsa gerçek içeriğine ve anlamına uygundur. Sorunları ortaya koyarak çözüm yollarını tartışır. Siyasi parti ve örgütlerin kendi şiarlarını hayata geçirmek için kitlelerle tartışmasına ve onları ikna etmesine olanak sağlar. Bununla birlikte proletarya ve halk kitlelerini birleştirerek örgütlü davranmalarını, ortak hedefler için ortak hareket etmelerini sağlar. Proletarya ve halkları, devrim mücadelesi için birleştirir ve hazırlar.

Önümüzdeki adım DHİ olduğuna göre proletarya ve halkların ezilen, sömürülen tüm kesimlerin en geniş ve en demokratik biçimde katılacağı, tartışıp karar alabileceği bu organların varlığı önemli ve gerekli. Bu organların oluşturulması çağrısı hangi niyetle yapılırsa yapılsın, kim tarafından çağrılırsa çağrılınsın, bir ayaklanma ve devrim çağrısıdır. Ancak her ne kadar bu bir ayaklanma ve devrim çağrısı olsa da, ayaklanmanın ve devrimin örgütlenmesine yetmez, yetmeyecektir. Bu organlar kendi zor aygıtlarını ve birliklerini de örgütlemelidir. Eğer bu olmazsa, bu organlar, burakın ayaklanmayı, kendi güvenliklerini dahi sağlayamazlar.

Ağırılık küçük burjuva hareketlerde olsa bile, daha bugünden bu meclisler bir takım kararlar alıyor, çağrılar yapıyor ve bu kararları hayata geçirmek amacıyla çağrısına uygun olarak sokağa çıkıyor. Ancak sokağa çıktığı her seferinde kolluk güçleriyle karşı karşıya geliyor; eylemler çoğunlukla sloganlar, çatışmalar ve gözaltılarla bitiyor. Yani bu meclisler, kendi aldıkları kararları hayata geçirmekte bile zayıf ve yetersiz kalıyor. Bu durumda henüz harekete geçmeyen, sadece gelişmeleri izlemekle yetinen geniş kararsız kesimleri nasıl eyleme çekecek? Nasıl kazanıp örgütleyecek? Kendi güvenliğini bile sağlayamayan bir yere, bir şeye nasıl güvensinler, niye gelsinler? Demek ki, burada eksik bir şeyler var.

Komite-konsejlerin, meclislerin yanı sıra, bu organların kendi güvenliğini alacak, gerektiğinde onları savunacak; sokak çatışmaları ve eylemlerde hazırlıklı davranacak; daha geniş kitlelere güven verirken düşman üzerinde yıpratıcı ve yıldırıcı etkileri olacak bir örgütlenme daha gerekiyor. Bu olmadan meclisler zayıf kalır, kalıyor. Bu yapılarıyla ayaklanmanın ve devrimin örgütlenmesinde daha ileri gidemezler.

Dünyanın her yerinde bugüne dek yaşanan devrim deneyimlerinde proletarya ve emek güçlerinin yarattığı zengin pratikler, kazanmak isteyen devrimci güçlere, nasıl kazanılacağına dair öğretici dersler ve örneklerle dolu. Komite ve konseyleri tamamlayacak olan bu organlara güvenlik ve hareket serbestisi kazandırılacak, aldıkları kararları zor yoluyla olsa bile uygulayabilmelerini sağlayacak olan zor aygıtları olmadan ne ayaklanmayı başarıyla sürdürmek ne de devrimi gerçekleştirmek mümkün olmayacaktır. Kazanmak isteyen buna uygun davranmalı.

"Hükümet Kamu Emekçileri ve Ailelerini Sefaletle Mahkum Ediyor"

KESK İstanbul Şubeler Platformu, hükümetin kamu emekçileri ve emekliklerine 2018-2019 yıllarına ilişkin sunduğu maaş artış teklifini protesto etti.

17 Ağustos günü Unkapanı'ndaki SGK İstanbul İl binası önünde öğle saatlerinde bir araya gelen kamu emekçileri "Grevli Gerçek Toplu Sözleşme Hakkımızdır" pankartı açarak sık sık "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "Sefaletle Teslim Olmayacağız", "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Emekçiler adına açıklama yapan KESK İstanbul Platformu Dönem Sözcüsü Vaiz Adıgüzel, AKP'nin bir gün önce kamu emekçisi ve emekliklerinin maaşlarına yönelik 2018-2019 yılı için %3 artı %3 şeklinde yaptığı öneriyi tepki göstererek, "Açıklanan kamu işveren heyeti teklifi her şeyden önce ciddiyetten yoksun. 3 milyon kamu emekçisi ve 2 milyon kamu emekçisi emekli ile dalga geçen bir tekliftir. Hükümet, açlık sınırının bin 700, yoksulluk sınırı 4 bin 955 TL'ye dayandığı koşullarda aileleri ile birlikte 20 milyonu bulan geniş bir kitleye 'sefaletle devam' teklifi yapmıştır" dedi.

Emeğin ve emekçilerin önündeki en büyük engelin OHAL ve KHK'lar olduğunu belirten Adıgüzel, "Önümüzdeki en büyük engel olan OHAL ve KHK rejimine karşı mücadele etmeye çağırıyoruz. Kamu emekçileri açısından ortada ne bir pembe tablo ne de tarihi başarılar vardır. Tam tersine kamu emekçileri olarak hangi sendikaya üye olursak olalım aslında hepimiz yıllardır kaybediyoruz. Bunu değiştirmenin yolu siyasi iktidardan icazet bekleyenlerle değil, kamu emekçilerinin ortak talepleri için mücadele edenlerle yürümekte geçmektedir" diye konuştu.

Açıklama, sloganlar eşliğinde son buldu.

"İşçi Sınıfının Gücünü Hissettirmeliyiz"

Sevgili arkadaşlarım, yaşadıklarımı sizinle paylaşmak istedim. Dün bir işyerine bir arkadaşımın tavsiyesiyle iş görüşmesine gittim. Bendeki özelliklerin onların kriterlerine uygun olduğunu söylediler.

Her şey tamam, formu doldurdum. Adam, "Ha ismin Ali Ekber miş. Erenlerden misin" dedi. "Evet" dedim, "babam dededir". "Ya sen?" "ben değilim" dedim... "Nasıl yani" dedi, "ben komünistim" dedim. Bozuldu. Formu masaya bıraktı. "Sen burada örgütlenme de yaparsın" dedi. "Sen sordun ben cevap verdim" dedim. "Senin bana soracağın soru değil bunlar" diye ufak bir atışma sonrası, "biz sana haber veririz" dedi.

Not, adam Aleviymiş... Şuna vurgu yapmak gerekir ki, yöneticinin, patronun nasıl rengi yoksa, biz işçi sınıfının da rengi yoktur sınıf dostlarımız.

Ben 22 yıldır neredeyse her meslekte çalışmış bir emekçiymim ve maalesef ki kapitalizmin zor koşulları karşısında meslek değiştirmek zorunda kalmış, her mesleğin üstesinden de gelmişim... Hiç kuşku yok, işçi sınıfı her mezhepten. Esasında milliyetçilik yapan işçiler, tam da burjuvazinin planları arasında yerini alır...

Görüyoruz ki, patronunun Alevisi, Sünnisi, Kürtü yok... Ve bunu sadece hissettirmiyorlar bize, yaşıyorlar...

Bizlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyimiz yoksa, onların çürümüş ırkçı düzenine daha iyi cevap vermek için, daha örgütlü hareket edip işçi sınıfının gücünü hissettirmeliyiz. Kahrolsun kapitalist düzenin varolmasına ayak olanlar... Yaşasın yoksul halklar ve emekçi işçi sınıfı..

Sarıgazi'den Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

"Hedef Sıfır Kaza" 582 İş Cinayeti

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG), Çalışma Bakanlığı'nın başlattığı "Hedef Sıfır Kaza" kampanyasının 3. aya da hazırladığı raporu paylaştı. Rapora göre 13 Mayıs / 12 Ağustos tarihleri arasında 128'i inşaat işçisi olmak üzere en az 582 işçi yaşamını yitirdi

Mayıs'ın son 2 haftasında en az 104 işçi, Haziran ayında en az 170 işçi, Temmuz ayında en az 207 işçi, Ağustos ayında (1-12 arası) ise en az 101 işçi yaşamını yitirdi. Bu 3 ayda en az 128 inşaat işçisi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.

"İnşaat şirketleri büyüdü, işçiler öldü" denilen açıklamada, ölen işçilerin isimleri de sıralandı.

İzmir'de SES Üyelerinden TİS Protestosu

SES İzmir Şubesi, hükümetin kamu emekçilerine %3 artı %3'lük zam teklifini protesto etti. 17 Ağustos günü Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi bahçesinde eylem yapan emekçiler adına SES üyesi Rukiye Çakır basın açıklamasını okudu.

Hükümetin bilinçli bir şekilde kendisine karşı direnen tek sendika olan KESK'i arka plana ittiğini söyleyen Çakır, hükümetle devam eden TİS görüşmelerinin toplamda 5 milyon insanı etkileyeceğini söyledi.

Görüşmeleri devam eden TİS taslağında kazanılmış olunan tüm haklarının tehdit altında olduğunu ifade eden Çakır, "TİS biraz da farkındalık yaratmaktadır. Sağlıkçılar, 7 gün 24 saat çalışıyor ancak fiili hizmet zammımız yok. Bu bizim için vazgeçilmezdir. Bugün hükümet kolluk kuvveti olan polise, askere bunu verirken sağlıkçıya 'hayır' diyor" dedi.

Taşeron işçiliğin kaldırılmasını isteyen Çakır, "Yakıcı taleplerimiz var, sadece 3 artı 3'e takılmıyoruz. Resmen bir orta oyunu oynanıyor. Bu ölümü gösterip sıtmaya razı etmektedir" şeklinde konuştu.

AKP'nin bu cesareti emekçilerin dağımlığında yandaş sendikaların güçlenmesinden aldığını belirten Çakır, bu teklifi kabul etmediklerini söyledi.

Real Hipermarket

1700 İşçinin Haklarını Gasp Etti

Real Hipermarketler Zinciri A.Ş.'nin 2014 Haziran ayında işçilere sorulmadan hakları ile birlikte Beğendik Marketler Grubu'na devredilmesi üzerine bin 700 işçi kadem tazminatlarını alamadı. Haklarını alamayan işçiler, ard arda eylemlere başladı.

16 Ağustos günü İstanbul Metro Gross Market önünde basın açıklaması yaparak yaşanan haksızlığı protesto etti.

Yeni Sahra Metro Durağı'nda bir araya gelen işçiler, "Haklarımızı Gasp Ettirmeyeceğiz" pankartı açarak "Kayyum Dediler Hakkımızı Yediler", "Direne Direne Kazanacağız", "Sarı Sendika İstemiyoruz", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları ile Kozyatağı Metro Durağı önüne yürüdüler.

İşçiler adına konuşan Ahmet Fazıl Şahin, Real Hipermarketler Zinciri'nin iflasının nasıl gerçekleştiğini anlattı, 1998'den beri faaliyet gösteren Real'in 2014 yılında Beğendik Marketler grubuna devredildiğini söyledi. Firma sahibi Hacı Duran Beğendik'in ilk yıl şirketin 20 milyon TL kar elde ettiğini, ertesi yıl ise iflas erteleme kararı şirketin kayyum atandığını anlattı.

Real Hipermarketler Zinciri AŞ isminin 2017 Haziran'ında Alvi Marketler Zinciri olarak değiştirildiğini söyleyen Şahin, ardından Hacı Duran Beğendik'in hisselerini babası Mehmet Beğendik'e devrettiğini söyledi.

Kayyumla birlikte şirketin hileli bir şekilde iflase sürüldüğünü ifade eden Şahin, "Hileli iflas ile kapatılan mağazalarda çalışan biz işçilerin kadem, ihbar, hak etmiş olduğu ücretli izin, fazla mesai gibi haklarını ödemedi çıkarlarımız verilmiştir. Ve bu Süreçle ilgili bizlere hiçbir açıklama yapılmamıştır" dedi.

On yıldan uzun süredir orada çalışan işçiler, Real ile Beğendik şirketlerinin yönetim kurullarının aynı kişilerden oluşmasına rağmen "iflastan" kurtarılan Beğendik grubunun hakları için kendilerine İstanbul Anadolu 3. İflas Müdürlüğü'nü adres gösterdiğini anlatıyor.

İki aydır iş akitleri feshedilen işçilerin hiçbir alacağının verilmemesini söyleyen Şahin, bin 700 işçinin haklarının derhal verilmesini talep ederken, 2006'dan beri örgütlü oldukları Tez-Koop-İş Sendikası'nın yanlarında olmadığından şikayetçi oldular.

Basın açıklamasının ardından Metro Market yöneticileriyle görüşme talep edildi. Ancak şirket yöneticileri, yetkili müdürün olmadığı gerekçesiyle görüşmeyi kabul etmedi. Açıklama "Real Market işçileri olarak gasp edilen tüm haklarımızı kazanana kadar mücadelemizi sürdürüreceğiz" denilerek sona erdi.

İşçilerden Konya'da Eylem

Farklı illerde şubeleri olan marketler zincirinin Konya'daki mağazası önünde de 20 Ağustos günü bir eylem gerçekleştirildi.

Real Market işçileri saat 12.30'da Mevlana Kültür Merkezi önünde bir araya gelerek Nakliyat İş Sendikası üyesi olan ambar işçilerinin de katılımıyla Zafer Meydanı Camlı Köşk önüne yürüdüler.

Zafer Meydanı'nda işçiler adına Hasan Duymaz konuşma yaparak haklarının verilmemesini anlattı.

Real Marketlerinin kapanması nedeniyle eylemlerinin Metro ve Beğendik Mağazaları önünde devam edeceğini söyleyen işçiler, 21 Ağustos Pazartesi günü Ankara'da Çayyolu Beğendik Mağazası önünde, Konya, İstanbul, İzmit ve Ankara'daki Real Market işçileri ile birlikte kitlesel basın açıklaması ve oturma eylemi yapma kararı aldıklarını duyurdu.

İşçilerin avukatı da bir konuşma yaparak hukuki süreçle ilgili bilgi verdi.

Real Market işçileri eylemde sık sık "Kayyum Dediler, Hakkımızı Yediler", "Kıdem-Haklarımızdan Metro-Real-Beğendik Sorumludur", "Haklarımızı Gasp Ediliyor Tez Koop-İş Nerede?", "Bu Daha Başlangıç Mücadelemiz Devam" sloganları atıldılar.

Eylem, ertesi gün Ankara Çayyolu'nda bulunan Beğendik Mağazası önünde yapılacak eyleme destek çağrısıyla son buldu.

Nuriye ve Semih Sloganları Kadıköy Sokaklarında

KHK'larla ihraç edildikten sonra yaptıkları her eyleme saldırılan eğitim emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, eylemlerini açlık grevine çevirmişlerdi. Yine de her eylemlerine saldırılan, gözaltına alınan Nuriye ve Semih açlık grevine başlamakta buldu çareyi. Devlette artan desteği kesmek, Nuriye ve Semih şahsında ihraç edilen emekçilerin seslerini kısmak için onları tutuklayarak zindana attı.

Bu saldırılar desteği daha da büyütmeğe başla işe yaramadı. Adlarının anılmasının bile yasak olduğu sokaklarda, Ankara ve İstanbul başta olmak üzere Nuriye ve Semih'in adları, talepleri her tür saldırı ve gözaltına, işkencelere rağmen haykırıldı.

Nuriye ve Semih için İstanbul Kadıköy'de yapılan eylemler 18-25 Ağustos ve 1 Eylül günlerinde Süreyya Operası önündeki basın açıklamalarıyla devam etti.

Açlık grevinin 163. gününde yapılacak eyleme "izin vermeyeceğini" söyleyen polis, oturma eylemi ve yürüyüş yapılsa saldıracağını anons etti. "Açlık Grevi 163. Gününde İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı açan Nuriye Ve Semih'le Dayanışma, "Nuriye ve Semih Yalnız Değildir", "Nuriye ve Semih Yaşayacak", "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" sloganları atıldı.

Yapılan basın açıklaması öncesi Nuriye ve Semih'in avukatlarından Oya Aslan, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın durumu hakkında bilgiler aktardı, "Nuriye açısından artık her şeyi bekleyebilir bir pozisyondayız" diyerek günde sadece 2 saat avukatları ile görüşebildiklerini belirtti.

Okunan basın açıklamasında, "İşlerini, öğrencilerini isteyen iki eğitim emekçisi arkadaşımızın taleplerini haykarmaya, sokaklarda onların sesi olmaya devam edeceğiz" diyerek taleplerinin derhal karşılanmasını istedi.

Basın açıklamasının ardından ara sokaklara dağılan dayanışma bileşenleri sloganlarla Nuriye ve Semih'in taleplerinin yer aldığı kuşlamalar yaptı. Dükkanın önünde slogan atılmasına ve kuşlama

yapılmasına karşı gelmeye çalışan bir grup faşiste de sloganlarla cevap verildi.

Açlık Grevinin 170. gününde de Nuriye ve Semih İçin Dayanışma, yine Kadıköy'deydi. Süreyya Operası önünde toplanmaya izin verilmemesi üzerine yolun karşısında yapılan basın açıklamasında "Nuriye ve Semih için alanlarda olmaya, alanları çiçeklerle papatyalarla donatmaya devam edeceğiz" denildi ve Nuriye ve Semih'in sağlık durumları ile ilgili gelişmeler paylaşıldı.

Ahmed Arif'in "Adiloş Bebe" şiiri okunarak eylem sona erdirildi. 177. günde yapılan eylemde de, Nuriye Ve Semih'in 14 Eylül günü Ankara'da yapılacak olan duruşmasına çağrı yapıldı, "Nuriye ve Semih'i faşizmin elinden alacağız" denildi. Yapılan basın açıklamasında, "Nuriye, Semih ve tüm KHK mağdurlarının 'İşimi geri istiyorum' talebini açıklıkla, ölümlü mi terbiye edeceksiniz?" diye soruldu.

Sokak müzisyenlerinin Nuriye ve Semih için söyledikleri bir şarkının ardından eylem sloganlar ve alkışlarla sona erdi.

SAHİ SİZ NE YAPIYORSUNUZ?

Renas Toprak

Lenin, Devlet Ve Devrim isimli eserinde, Marksist kişi veya örgütlenmeler için önemli bir noktanın altını çizer, "Marx'ın öğretisinin özü, sınıflar savaşıdır." Durmadan söylenen ve durmadan yazılan şey, budur. Ama, bu doğru değildir. Ve, marksizmin oportünist çarpıtmaları, onu burjuvazi için kabul edilebilir bir duruma getirmeye yönelik çarpıtmalar, kolayca bu yanlışlıktan kaynaklanırlar.

Çünkü sınıflar savaşı öğretisi Marx tarafından değil, ama Marx'tan önce burjuvazi tarafından ortaya konmuştur; ve bu öğreti, genel olarak, burjuvazi için kabul edilebilir bir öğretiler. Yalnızca sınıflar savaşı kabul eden biri, bundan ötürü bir marksist değildir; henüz burjuva düşüncesinin, burjuva politikasının çerçevesinden çıkmamış biri olabilir. Marksizmi sınıflar savaşı öğretisine indirgemek, onun kolunu kanadını kırmak, bozmak, onu burjuvazi için kabul edilebilir bir şeye indirmek demektir. Sınıflar savaşının kabulünü, proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek genişleten kişi bir marksisttir ancak. Marksisti bayağı küçük (ve büyük) burjuvadan temelden ayırt eden şey, işte budur. Marksizmin gerçekten anlaşılıp kabul edildiğini, işte bu denektaş ile sınamak gerekir. Avrupa tarihi, işçi sınıfını bu soruna pratik olarak yanasmaya götürünce, bütün oportünist ve bütün reformistlerle birlikte, bütün "Kautskycilerin de (yani reformizmle marksizm arasında duraksayanların da) acınası ham kafalar ve küçük-burjuva demokratlar olarak, proletarya diktatörlüğünün yadsıycıları olarak ortaya çıkmaları, hiç de şaşılabilecek bir şey değildir."

Bu uzun pasajı bugün bir kez daha hatırlatmakta önem var. Tarihsel olayların büyük bir hızla aktığı bu yüzyılda, ideolojik duruluk en gerekli savaşım araçlarından biri. Zira ideolojik mücadele de en az pratik mücadele kadar öneme sahip ve bu tarihsel sorumluluk her komünistin görevidir. Bu sorumluluğu hatırlattıktan sonra güncel sorunumuza gelebiliriz.

Bugünlerde düzen partisi CHP ve onun başkanı adalet Kemal'in devleti kurtarma operasyonlarına şahit oluyoruz. Bütün kurumları yarı yarıya çökmüş, iç huzuru kalmamış, bürokratik yapılanması zaafa uğramış, ordu-polis teşkilatı dağılmış devleti bakalım CHP'nin can simidi kurtarabilecek mi? Bu sorunun cevabı başka bir yazının konusu olmak üzere bir kenarda dursun.

Bir yürüyüşle başlatılan ve miting ile sonlandırılan "Adalet Yürüyüşü", bu hafta da "Adalet Kurultayı" ile tekrar ısıtılıp gündemimize sokuldu.

Celal Doğan, Nasuh Mahruki, İhsan Eliaçık, Abdüllatif Şener, Levent Tüzel sadece isimlerini buraya aldığımız konuşmacılar. Ortaya karşık bir vitrin yapmışlar.

Sınıflar savaşı öğretisi Marx tarafından değil, ama Marx'tan önce burjuvazi tarafından ortaya konmuştur; ve bu öğreti, genel olarak, burjuvazi için kabul edilebilir bir öğretiler. Yalnızca sınıflar savaşını kabul eden biri, bundan ötürü bir marksist değildir; henüz burjuva düşüncesinin, burjuva politikasının çerçevesinden çıkmamış biri olabilir. Marksizmi sınıflar savaşı öğretisine indirgemek, onun kolunu kanadını kırmak, bozmak, onu burjuvazi için kabul edilebilir bir şeye indirmek demektir. Sınıflar savaşının kabulünü, proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek genişleten kişi bir marksisttir ancak.

Bir dönemin eski "silahşörü" Celal Doğan, hızlı şovenlerden Nasuh Mahruki, iki gün evvel İŞİD güzellemesi yapan İhsan Eliaçık, AKP'nin bütün suçlarına ortak olan Abdüllatif Şener, "Emek dostu" Levent Tüzel. Fena bir tablo değil hani.

Sonra ortaya CHP'li bir vekil çıkıyor ve açıklama yapıyor. Veli Ağbaba, "Necmettin ve Aybüke öğretmenler, Eren Bülbül, Uğur Kurt'a kadar akla gelen tüm isimler anlacak. 1 Mayıs'tan Kemal Türkler'e, 19 Aralık cezaevi operasyonundan, ülkü kimliğiyle bilinen Fırat Çakıroğlu'na kadar ayırmadan herkes için adalet isteyeceğiz. Mustafa Pehlivanoglu için de, Erdal Eren için de adalet diyeceğiz. Acılarımızı bir kez daha ortaklaşacağız, ayırmayacağız. Acılarımız bizi biz yapan gerçeklerimiz" dedi. Bu kadar derinlikli bir çalışmanın dünya tarihinde yapılmadığını söyleyen Ağbaba, Türkiye'nin tüm temel sorunlarının farklı siyasi görüşten insanlar tarafından masaya yatırılacağını kaydediyor.

Veli Ağbaba bir burjuva politikacıya fazla gelecek bir dürüstlikle amaçlarını ortaya koyuyor. "Hem faşistlerden, hem sosyalistlerden, hem dinci-gericilerden, hem ırkçılardan herkese kapımız açık" demiş. "Bizim görevimiz bu iki ucu bir bedende birleştirmek" diyor.

Nazım Hikmet, Erdal Eren, Yedi TİP'li öğrenci, 19 Aralık, Madımak, Uğur Kurt bir tarafta!

Mustafa Pehlivanoglu, Fırat Çakıroğlu gibi faşistler bir tarafta.

Faşistler ile solcuları aynı potada eritme çabası ancak CHP'nin işi olabilir. Ya da karıştır-barıştır; bulamaç olsun politikası. Bu, düzen partisinin politik çevirme hareketunun bir parçası. Faşist devlet operasyonundan eş değer olarak bir farkı yok. 90 senelik devlet partisi CHP, kılcal damarlarına kadar burjuva dünyaya ait.

Hep böyleydiler; 70'lerde ortanın solu, 90'da SHP ile Madımak katliamı, Ecevit ile 19 Aralık hapishane katliamı. Örnekler daha da çoğaltılabilir.

Bayrakları ve pankartları ile koştur koştur CHP'nin mitinglerine giden sosyalist hareket; Sahi Siz Ne Yapıyorsunuz?

Hadi dincisi, şoveni, ırkçısını, liberalini anladık, sizin bu "faşist devleti kurtarma" operasyonlarında işiniz ne?

Yormayın cevaplamak için kendinizi, pratiğiniz durumunuzu özetliyor. Daha yaşanabilir bataklik sevdası bu. Yamalanmış elbise gibi, faşist düzeni orasından burasından dikerek "demokrat eylemeye" irade harcamak, ancak işçi sınıfı hareketi içindeki oportünist ve reformistlerce yapılabilir.

Oysa atanamayan öğretmenler bir bir intihar ediyor, borçlu vatandaşlar kendilerini valilikler kendini ateşe veriyor, her ay işçi ölümleri tablolara yayınlanıp, yüz binlerce kamu emekçisi işinden kovulur, en küçük bir fırsatta Kürt halkı katliamlar ile yüz yüze bırakılırken; sizin CHP kuyruğunda dolaşmanızın devrim mücadelesine katkısı ne?

Sermaye ve onun faşist yürütme komitesi olan devletin her büyük saldırı furçasında CHP hendeğine koşanlar, her büyük ayaklanma sürecinde de CHP programını kendilerine rehber edinip, bunun propagandasını yapıyorlar. Bu durum, basit saflık yahut bilmemek ile açıklanamaz.

Açık olan şey, bu hareketlerin işçi sınıfı saflarından uzak tutulmaları gerekliliğidir. Uzun süredir her devrimci çıkış süreci, ufuksuz oportünist ve reformistlerce sulandırıldı.

Şu an görüyoruz ki, 40 yıllık mücadele tarihinin devrimci değerleri de CHP için feda edilmeye hazır. Bu ideolojik savrulmuş, yeni olmamakla birlikte, tekrar su yüzüne çıkıyor olması iyi bir şey. İşçi sınıfı kimlerle yürüdüğünü bilmeli.

Yoksa Erdal Eren gibi bir devrimci ile Mustafa Pehlivanoglu faşistinin aynı yerde resmedildiği etkinlikte Levent Tüzel Bey'in durumdan haberdar edilmemesi mi onu orada tutan.

Devrim her hareketin turnusolu olmaya devam ediyor !

PARLAMENTER DEMOKRASİ

TAYLAN IŞIK

RTE, nihayet ağızdaki baklayı çıkardı ve zaten olmayan parlamenter demokrasinin göstermelik varlığının da ruhuna fatiha okunduğunu açıkladı: "Artık parlamenter demokrasi yok."

Bu söz bize değil, devletin tepe noktasında oturmuş adama, RTE'ye ait. Böylece, gerçeği gizleyen şalı çekip alırken yerde yatanın kokuşmuş bir cesetten başka bir şey olmadığını da dünya aleme göstermiş oldu.

Parlamentonun kokuşmuş bir cesetten başka bir şey olmadığını biz söylediğimizde hop oturup hop kalkan, varlığını kanıtlamak için göğüslerine vura vura Meclis'i işaret eden cümle sosyal reformistler RTE'nin bu itirafı karşısında dut yemiş bülbüle döndüler.

Devletin başındaki zat, düzenin en önemli kurumu gibi duran şeyin yok hükmünde olduğunu söyledikten sonra ne diyebilirlerdi ki!

Burjuvazi, toplumu egemenlik altında tutarken bir yöntemden bir başka yöntemeye keyfi nedenlerle geçmez. Egemenliğinin varlık koşulları burjuva sınıfı yöntem değişikliğine zorlar. Eski yöntemlerin yetersiz kaldığı koşullarda egemenliğini sürdürmek için burjuva sınıfı yeni/başka yöntemlere geçer. Son bir kaç yıldır tekeli sermaye sınıfının yapmaya çalıştığı şey budur.

Tekelci sermaye sınıfı, uzun yıllardır süren iç savaş/devrimci durum koşullarında egemenliğini ayakta tutmak için sürekli bir arayış içinde oldu. Ama tüm bu arayışların ortak noktası, devlet zorunun toplum üzerinde daima şu veya bu derecede uygulanmasıydı.

Tekelci sermaye sınıfı, 70'li yıllardan bu yana, zaman zaman dozu değişse de, devlet zoruna, şiddete, baskı ve teröre başvurmadan yönetemez halde.

Son bir kaç yıldır ise, birleşik devrimin önlenemeyen gelişimi nedeniyle, bir yandan faşist baskı ve terörü katliamlar düzeyine çıkarırken diğer yandan artık ayakbağı olarak görmeye başladığı kendi öz kurumlarını da kendi eliyle çöplüğüne atmaya başlamıştı. Sadece emekçi sınıfların ve ezilen halkların mücadelesi değil ama kendi kurumları da demir bir mengene gibi onu sıkıştırıyor, boğuyor, birleşik devrime karşı hareket kabiliyetini sınırlıyordu.

Genel seçimler, burjuva partiler ve parlamento bütün gerici içriklerine karşın yine de egemenliğin tesisinde yavaşlatıcı bir rol oynuyor ve tam da bu nedenle tahammül edilemez bir noktaya gelmişti tekeli sermaye sınıfı için.

Genel seçimler, türlü çeşitli yöntemlerle uzun zamandır göstermelik bir düzeye indirilmişti zaten. Burjuva partiler de öyle. Birleşik devrime karşı sermaye sınıfının dinci-faşist bir kitleye ihtiyacı vardı ve bu ancak dinci-faşist bir iktidarla gerçek kapsamıyla gerçekleştirilebilirdi. Öyleyse, dinci-faşist iktidarın seçim/sandık hatırına değıştirilmesine izin verilemezdi. Sermaye sınıfı, 2015 seçimlerinden sonra bunu dünya aleme açık etti.

Leninist Parti, bu gerçeği, "Sandıkla Gitmeyecekler" sloganıyla emekçi sınıflara ve ezilen halklara anlattı. Artık ne genel oy hakkının ne de parlamentonun bir hükmü/değeri kalmıştı. Öyle ki, emekçi sınıflar ve ezilen halklar da artık bu kanaatle. Yani, dinci-faşist iktidarın sandıkla gitmeyeceği gerçeği kolektif, toplumsal bir bilinç haline gelmişti.

Nihayetinde, devletin tepesinde oturan adam, "Parlamenter demokrasi artık yok" sözleriyle bu gerçeği tüm çıplaklığıyla itiraf etmiş oldu. Sınıf savaşı sürecinde ortaya çıkan temel dönüm noktalarını ya da kırılma noktalarını kişilere, kişilerin özelliklerine bağlamaya alışkın olanlar bu durumu RTE'nin marifeti gibi görmeye ve göstermeye devam ediyorlar. Oysa sorun, o kişinin boyunu çok aşan boyutlarda.

Üzerine basa basa tekrarlamakta, hatırlatmakta fayda var. Tüm gelişmeleri RTE'nin karakterine, davranışlarına, kişiliğine bağlayanlar, "yönetici konumundaki birinin kimi özellikleri nasıl oluyor da gelişmeleri belirleyen bir hale geliyor" sorusunun üzerinden atıyorlar. "Erdogan faşizmi" başlıklarla atımlar, bu temel noktayı hep sessizlikle geçiştiriyorlar. Madem bir kişinin hırslı, özellikleri, eğilimleri üzerinden değerlendirmeye kalkıyorsunuz süreci, öyleyse bu kişinin sözkonusu kerameti hangi şartlarda edindiğinin açıklamasını yapmanız gerekmez mi?

Sorunun temeli bir sınıfın, burada tekeli sermaye sınıfı sözkonusu, kendi egemenliğini ayakta tutmak için egemenlik araçlarında bir değişikliğe gitmesidir. Kişiler burada belirlenmiş politikayı uygulayan bir figürden ibarettir, rolleri ve etkileri bununla sınırlıdır.

Tekelci sermaye sınıfının önemli egemenlik araçlarından birinin, parlamentonun ve onunla birlikte burjuva partilerin yok hükmünde olacak kadar göstermelik düzeye indirilmesi olmaları bize sosyal reformist partilerin yaşam damarlarından birinin kesilmiş olması yanında, birleşik devrimden duyulan korkuyu da gösteriyor.

Bu korku, egemen sınıfı başka önlemler almaya da yöneltiyor. "Türkiye kaosa girebilir" başlığını atan Washington Post gazetesi, Erdoğan'a mal ettiği şu önlemlerden söz ediyor: "Erdogan sivil çatışma ihtimaline karşı iyi silahlandırılmış ve kendisine çok sadık yeni başka örgütlenmeler üzerinde çalışıyor. Hükümet polis özel kuvvetlerini ve istihbarat servisini orduyla bir çatışma ihtimaline karşı daha fazla silahlandırıyor. Erdoğan, aynı zamanda sivil yurttaşları silahlandırıp örgütleyerek 2013'teki gibi yaygın protesto ihtimaline karşı bunları kullanmaya hazırlanıyor"

"Parlamenter demokrasi yok", yerine zor'un daha güçlü kullanımına doğru hazırlık var. Bir kez daha görüyoruz ki, büyük toplumsal sorunların çözümü zor'a dayalı biçimde, güç ilişkilerine bağlı olarak çözülür. Bu, sosyal reformistlerin hoşuna gitmese de, böyledir.

Başta Kürdistan sorunu olmak üzere, diğer bütün önemli toplumsal sorunların çözümü, burjuvaziyle, dinci-faşist iktidarla uzlaşarak, parlamentoda lak lak yaparak değil, birleşik devrimin zaferinden geçiyor.

Sosyal reformistlere ve düzen için çözüm umudunu halklara taşıyanlara söylenecek tek söz: Halkları aldatmayı bırakın, en azından gölge etmeyin yeter!

KÜRT HALK HAREKETİNDE YENİ DÖNEM VE GÖREVLER-1

UMUT ÇAKIR

Yeni duruma işaret eden pek çok alametler belirmişti; bu sonucunuşu için tuzu biberi oldu. HDP, büyük iddia ve beklentiyle başlattığı eylem kampanyasında Amed'de beklenen ilgiyi göremedi. Yüzeyde görünen sebeplerin yanı sıra, bu durumun, derinden işleyen çok önemli bir sürecin işaretlerinden birisi olduğuna kuşku yok. Kürdistan'ın bugüne kadar bütünsel yapısını korumuş halk hareketinde ulusal kurtuluş perspektifinin arka plana ittiği farklı sınıfsal kesimler ve farklı çıkarlar, artık, birbirine karşı hareketlenmeler kazanmıştır. Ulusal-sınıfsal perspektif yaşamsal bir ihtiyaç, yoksa bir adım bile ileriye gidilemez.

Amed'den beklenen ilgi çıkmayınca, HDP'nin sarıldığı ilk gerekçe, polis ablukası oldu. Baydemir, daha en baştan, Gandici bir çağrıda buldukları ve eğer kendilerine saldırı olursa en ufak bir tepki vermeyecekleri konusunda defalarca güvence verdi. Belki Maçka parkında işe yarayabilir, ama Sur anıları henüz taze Amed'de değil. Gandici eylem vurgusundan sonra, polise yapacak tek iş kaldı: eylem yerini barikatla kuşatmak. Öyle ki, ancak zorla, kavgayla eylem yerine ulaşılır ki, HDP'nin tam da karşı çıktığı buydu. Eyleme katılımı engelleyen gerekçeyi kendileri üretmişti. Buna rağmen halk daha önce sayısız kez yaptıkları gibi, barikatları zorlayabilirdi, ama denemediler bile. Öyleyse, polislin ablukası cevabıyla yetinmeyiz.

İlk bakışta, yani yüzeysel biçimde öne sürülen bir başka gerekçe, HDP'nin son bir yılda uğradığı operasyon ve tutuklamalar. Ancak, HDP ve önceki partiler, buna benzer pek çok operasyon dönemi yaşadı. 2010 KCK operasyonlarında daha fazla partili tutuklanmıştı. Hiç kuşku yok ki HDP, bir halk hareketi üzerine yükseliyor, bu, hareketin yasal alandaki yüzüdür. Bu nedenle, şimdi HDP'nin yaşadığı kriz, operasyonlardan kaynaklı değil, hareketin genel çizgilerinde yaşanan dönüşüm sancılıyla, hareketin geldiği aşamada ihtiyaç duyduğu yeni ve daha üst düzey görevler ile alakalıdır.

Genelde Kürdistan'da, ama özellikle Amed-Botan hattındaki halkın, artık parlamenter yola hiç bir güveni kalmadığını, bölgeye seçim çalışması için giden HDP'lilerden biliyoruz. Onlar, öncelikle halkı sandık konusunda ikna etmek zorunda kaldıklarını dile getiriyorlardı. Parlamenter yolun tıkanması, HDP'nin misyon ve hedeflerini tıkadı, partiye atalet hakim oldu. Dinci-faşizmin 20 Temmuz OHAL ilanından ancak bir yıl sonra, o da ancak CHP'yi taklit ederek yola çıkabilen HDP'nin bu ileri bilinçli halk kesimleri üzerinde yeniden güven tazelemesi, yürüdükları parlamenter yolun çözüm getireceğine dair boş inancı canlandırması mümkün değildi. Kısa süre önce açıklanan deklarasyon, hedefleri ve dayandığı mücadele biçimleri açısından, sonu parlamenter hayal kırıklığıyla biten yolun tekrardan başka bir şey vadedemiyordu. Bu atalet ve politik kısırlık ortadayken, HDP'nin eyleminin Amed'de ilgiye karşılınmamasına kim şaşırılabir.

Mesele yalnızca, parlamenter yola duyulan güvenin tükenmesi değil. Kürt halkı, iki yılı aşan ısrarcı sessizliğini, başka mecralara da yansıtılmaktan geri durmuyor. Belki acı veren bir gerçek ama artık şu duruma gözümüzü kapamayalım. Kürt halkı, yiğit savaşçıların cenazelerine de eski ölenlerden çok uzakta sahip çıkıyor. UKH'nin geçmişe kıyasla, çok daha fazla etkili eylemleri, genel sessizliği bozmaya yetmiyor. İlk bakışta umutsuz görünen, fakat daha derinde çok daha ileriye gidebilecek bir hareketin işaretlerini taşıyan bu olgular, Kürt halkının yalnızca parlamenter yola değil, ama yürütülüş amacı ve hedefleriyle süregelen savaşa dair de sorular taşıdığını akla getiriyor. Hemen önyargılı kimi tepkileri önlemek için altını çizelim: Kürt halkının soru ve sorunları, zora dayalı mücadele biçimlerine değil, ama bu mücadelenin gelip gelip bir duvara çarparak kendini tekrar eder konuma sürüklenmesine dairdir. O görünmez duvarı görünür hale getirelim: Yanlış olan, zora dayalı savaşım biçimleri değil, ama bağlı oldukları stratejidir. O strateji şu temel ilkeye dayanıyor: Burjuvazi ile köprüleri tümüyle asla atma! Parlamenterizm de, zararları UKH tarafından açıkça dile getirilen müzakere turları da, bu temel ilke ve hedefin etrafında örülü enstrümanlar. Kürt halkı, Sur ve Cizre'den sonra, UKH'nin burjuvaziyle köprüleri atmama konusunda ne denli kararlı olabileceğini pratikte sınamış oldu. Karşılığını aynı kararlılık ve sessiz bir inatla veriyor.

Gerçekte olan biteni anlamak için, yüzeysel sebeplerden, görünen olgulardan daha derine, alışılmadık olaylar ile kendini ele veren içsel süreçlere ilerlememiz gerek.

II

Fakat adım adım ilerleyelim. Kürdistan'ın özgürlüğünün, ancak ulusal-sınıfsal kurtuluş perspektifiyle, proletaryanın öncülüğünde gelişecek birleşik devrimle mümkün olacağını Leninist Parti daha henüz 70'li yıllarda öne sürmüştü. 90'lı yıllar Ulusal Hareketi ön plana çıkardı, proleter sınıf hareketi ise neredeyse görünmez hale geldi. Ulusal kurtuluşçuluk, hareketin genel seyrini belirledi ve küçük burjuvaziye özgü yanlıklar, tökezlemeler ve kararsızlıkla karakterize oldu.

Bir partinin dayandığı sınıf temeli, ortaya koyduğu talepler, hedefler ve ilkeler bütünü tarafından belirlenir. UKH'yi küçük burjuvaziye özgü yanlıgilara ve burjuvazi ile köprüleri atmama ilkesine taşıyan temel politik perspektifler listesinin en başına, Kürdistan'a uygun görülen sömürge statüsü konabilir. 20. yüzyılda sömürge karşıtı özgürlük mücadeleleri genel olarak küçük burjuvazi öncülüğünde yürüdü, buralarda kendi burjuvalarını "ulusal güçler" içinde saymak, genel bir yanlıgıdır. Ancak, sadece kendi burjuvalarına karşı değil, ama işgalci gücün egemen burjuva sınıfıyla da köprüleri tümüyle atmamak, sömürgelerde yürütülen özgürlük savaşının askeri stratejisini çizdi.

UKH'nin askeri stratejisini, müzakere masasına ayarlayan perspektif, düşünsel kaynaklarını işte bu sömürge analizlerinden alıyor. Sömürgeci-işgalci gücün savaş azmini, kararlılığını kırmayı hedefleyen bu strateji, giderek kendi kısır döngüsüne hapsedi. Kısırdöngü gerçek duruma ymayan strateji tarafından yaratılıyor. Gerçek durum, Kürdistan'ın bir sömürge değil, ilhak olmasına dayanıyor. İlhak, ileri derecede ekonomik ve siyasi entegrasyonu beraberinde olgunlaştırdı. Dahası, Kürdistan'ın ilhakı ve yok sayılması, gerici burjuva egemenliğini temsil eden TC'nin kuruluş kodlarına kayıtlıdır. Bütün bir ideolojik üst yapı, en temel taşıyıcı kolonlarını, ilhakin sürdürülmesi zorunluluğuna borçludur. Bu nedenle, Türk sermayesi, öyle Fransa ve İngiltere gibi, sömürgelerinde savaşı pahalya patlayınca ondan vazgeçecek lükse sahip değil. Kürdistan'ın varlığı ve statüsünü kabul etmek, Türk sermaye egemenliğinden geriye pek az şey bırakır. Bu nedenle, Kürdistan'ın kurtuluşu, sömürgelerde olduğu gibi, işgalcinin savaş azminin kırılması ve statüyü yeniden belirlemek zorunda kalması ile gelmeyecektir.

Ulusal kurtuluş hareketi diğer nedenler bir yana, sömürge tezine sarıldığı müddetçe, yürüttüğü savaşın hedefine müzakereleri koymak durumundadır ve bunun için, burjuvazi ile köprüleri tümüyle atılmasına karşı direnç gösteriyor. Bu politik ilkenin askeri alandaki yansıması, her yıl kendini tekrar eden savaş biçimidir. Kış bitiminde gerilla dağlarda kontrolü ele alır ve kış geldiğinde kontrol ettiği geniş alanları bırakıp ana karagahlarda toplanır. Ta ki bu biteviye savaş, işgalci gücün mali, moral, diplomatik kaynaklarını kurutuncaya dek. Bu arada, savaş kentlere yığılma, ortaya çıkacak zayıflıkla büyüklüğü nedeniyle riskli bulunur, çünkü her gün asker cenazesi kaldıran bir iktidarla masaya oturmak, ihtimali düşük durumdur. Öyleyse en iyisi kırsal alanlarda yazdan kışa dengelerin el değiştirdiği bir savaş biçimini sürekli tekrarlamaktır.

...Devamı 33. Sayıda

Sur'da Polis Ablukası Ve Yıkım

Amed'in kalbi Sur, boşaltılarak yıkılmaya başlandı. Yakılıp yıkılan, insansızlaştırmak için her yol denenen Sur'da, evler zorla boşaltılmaya başlandı ve bariyerlerle abluka altına alındı.

Sur'un Alipaşa ve Lalebey mahallelerinde "Kentsel dönüşüm" adı altında Mayıs ayında başlatılan yıkımda, yıkıma karşı savaşım veren evlerin de yıkımına başlandı. Polis bariyerleri kuruldu, girişi çıkışlara kapatıldı, toma ve çevik kuvvet mahallelerde yerini aldı, evinden çıkmayanlar zorla çıkarılmaya başlandı.

Suları kesik olan Alipaşa mahallesi Ateşoğlu sokakta iş makineleri çevik kuvvet nezaretinde gün boyunca yıkım yaptı. Hafriyat kamyonları çıkan molozları Sür dışına taşıdı. Mahalledeki giriş çıkışları tutan çevik kuvvet polisleri, gazetecilerin girişini engellerken yıkımın olduğu bölgeye girmeyi başaran gazetecileri bir süre bekletip GBT sorgulamasının ardından serbest bıraktı.

Yıkıma engel olmak için Sur'un Yıkımına Hayır Platformu'nun çağrısı üzerine çok sayıda kişi de mahalleye geldi ve milletvekilleriyle beraber oturma eylemine başladı. Abluka başladığı sırada evlerinde olmayanların, evlerine girmelerine de izin verilmiyor. Halk ise bariyer önünde bekliyor, çocuklar polis bariyerleriyle oyun oynuyor.

HDP bu yıkım üzerine bir açıklama yaparak, "Sur halkına dayatılan bu tehcir politikasına karşı sesimizi yükseltelim, Sur'a ve Sur halkına sahip çıkalım" çağrısı yaptı.

Açıklamada,

"Sur'da sürdürülen bu yıkım;

- Anayasa'nın 46. Maddesi'ndeki kamulaştırma hükmüne;

- Anayasa'nın 35. Maddesi'ndeki mülkiyet hakkına;

- Sur'un Dünya Kültür Mirası içerisinde yer alması nedeniyle, Türkiye'nin onayladığı 'Dünya Kültürel ve Doğal Mirasının Korunmasına Dair Sözleşme'ye

- Yurttaşların en temel hakkı olan kamu hizmetlerinden yararlanma ilkesine aykırıdır" denildi.

Ve çağrı yaptı HDP, "Kürt halkına ve Kürt kültürü ile ilgili her şeye yönelik hırs ve intikam duygusuyla Sur'a yapılan saldırıyı tüm muhalif kamuoyu kendisine yapılan bir saldırı olarak görmelidir. Sur halkına dayatılan bu tehcir politikasına karşı sesimizi yükseltelim, Sur'a ve Sur halkına sahip çıkalım" dedi.

Sur'da Kadınlardan Eylem

Sur'da insansızlaştırma çabaları sürüyor. Yaşanan katliam, yıkım ve saldırılara rağmen "evlerimizi terk etmeyeceğiz" diyen Sur halkı, elektriksiz ve susuz bir yaşama mahkum edilmiş durumda.

Evlerini terk etmedikleri için su ve elektrikleri kesik yaşayan, kanalizasyonları tıkanan ve yollarına molozlardan barikat kurulan Sür'un Alipaşa ve Lalebey mahallelerindeki kadınlar, 15 Ağustos akşamı ellerinde sopalarla caddeyi trafiğe kapatarak eylem yaptı

Akşam saatlerinde Turistik Cadde'ye çıkan genç, yaşlı çok sayıda kadın ellerindeki sopalarla araçların geçişini engelledi. Alkışlayan ve zılgıt çeken kadınların eyleme başlamasıyla birlikte çok sayıda polis caddeye geldi.

Polise su ve elektrikliğin verilmesi için eylem yaptıklarını söyleyen kadınlar, mağduriyetlerinin giderilmesi için seslerini çıkardıklarını dile getirdi. Eylemin devam etmesiyle birlikte bölgeye takviye ekipler sevk edildi.

Özel hareket ve çevik kuvvet polislerinin kadınlara saldırıya hazırlanması üzerine tartışma çıktı. Bir emniyet amirinin elektrik ve su kesintileriyle ilgili gerekli görüşmeyi yapacağını, sonuç alınmaması halinde dilekçe yazmalarını söylemesi üzerine kadınlar bir süre sonra eylemi bitirerek yolu trafiğe açtı.

İşgalci Yıkıma Karşı İmza

Sur ile Dayanışma Platformu, Sur'un yıkımına karşı imza kampanyasını sürdürüyor. 24 Ağustos günü Taksim İstiklal Caddesi'nde Rumeli Han önünde stant ile devam etti. Sur'un fotoğraflarını ve "Diyarbakır Sur Halkının Yanındayız", "Alipaşa'dan Elinizi Çekin", "SUR İçin Bir İmza da Sen Ver", "Zorla Tahliyeler İnsanlık Suçudur" başlıklı bildirimlerini dağıtan platform üyeleri, yoğun ilgi gördü.

Standı görüp "Bir değil on imza atalım, Sur'u yıktırmayalım" diyen de oldu, standa temkinli yaklaşıp, platform

"Kültürel Ve Tarihi Kıyıma Karşı, Zorunlu Sürgünlere Karşı Sur'un Yanındayız" başlıklı bildirimlerini de dağıtan platform üyeleri, yoğun ilgi gördü.

Standı görüp "Bir değil on imza atalım, Sur'u yıktırmayalım" diyen de oldu, standa temkinli yaklaşıp, platform

üyelerinin Sur'da yaşanan katliam ve yıkımı anlatmasının ardından "Binlerce yıllık tarih hepimizin, şehir de yaşasın insanlar da..." diyen de...

Türkçe bilmeyen ama standı fotoğrafları, dövizleri görüp ne olduğunu anlamak için gelen çok sayıda insan için de stand geldi, onlar için de İngilizce bir imza formu hazırlanmıştı. Standa rastlayan bir genç ise imzasını attıktan sonra bir döviz isteyerek caddenin karşısında döviz kaldırarak 1 saat kadar eylem yaptı.

Akşamüzeri standa gelen polisler, standa çalışma yapan dayanışma üyelerine ve imza verenlere kimlik kontrolü yaptı.

Sur ile Dayanışma Platformu'nun, 20 Ağustos günü Aksaray Meydanı'nda açtıkları standa da polis izin vermemiş, "Valilik izni olmadığı" gerekçesiyle engel olmuştu.

Daha önce Kalkedon Meydanı ve İstiklal Caddesi'nde açılan stantlarda ise bir müdahale olmamıştı.

Nubar Ozanyan Anıldı

TKP/ML-TİKKO Rojava Komutanı Orhan Bakırcıyan kod adlı Nubar Ozanyan, 14 Ağustos günü hayatını kaybetti.

TKP/ML Ortadoğu Parti Komitesi'nin yaptığı açıklamaya göre, TİKKO Rojava Komutanı Nubar Ozanyan, 14 Ağustos günü Rojava'da hayatını kaybederken, İranlı, Kanadalı, Sardinyalı üç enternasyonal savaşçı da yaralandı.

Filistin, Karabağ, Ermenistan, Güney Kürdistan, Dersim ve Rojava'da savaşımını sürdüren Nubar Ozanyan, Rojava'da da sayısız Kürt, Türk, Ermeni, Arap, Filistin, Yunan, Kanadalı, Sardinyalı, Belçikalı, Fransız enternasyonalist savaşçıyı eğitip yetiştirmiş, Enternasyonal Özgürlük Taburu'nun bir savaşçısı olarak ölümsüzleşti.

Nubar Ozanyan için 19 ve 20 Ağustos günlerinde İstanbul'da taziyeye ve anma düzenlendi.

19 Ağustos günü Birleşik Devrimci Parti İstanbul İl binasında düzenlenen taziyede "Filistin'den Karabağ'a, Başur'dan Rojava'ya Selam Olsun Komutana" şiarıyla bir köşe hazırlandı, anı deferi açıldı. Taziyeye aralarında Mücadele Birliği, Nor Zartong, Kaldıraç, DHF, Devrimci Hareket, ESP, HDP, HDK, ÖTSP'nin bulunduğu birçok kurum temsilcisi katıldı.

Partizan adına taziyede yapılan konuşmada Nubar Ozanyan'ın kısaca yaşam öyküsüne değinildi. Nubar Ozanyan'ın enternasyonalist yönü anlatılarak, bir çok eseri Ermenice'ye çevirme çabası aktarıldı; Filistin'de, Dersim'de, Karabağ'da ve en son IŞİD'e karşı Rojava'da enternasyonalist bir ruhla savaştığı

hatırlatıldı.

Taziyede Ozanyan'a ilişkin anekdotlar aktarıldı, taziyeye için gelen Mücadele Birliği, HDP, Nor Zartong, ESP, Kaldıraç, Ölümsüzlerin ve Tutsakların Sesi, Devrimci Hareket, Birleşik Devrimci Parti temsilcileri konuşmalar yaptı.

20 Ağustos günü de HDP İstanbul İl binasındaki toplantı salonunda Nubar Ozanyan için anma etkinliği yapıldı. Salon Ermenice, Kürtçe, Türkçe, "Filistin'den Karabağ'a Başur'dan Rojava'ya Selam Olsun Komutana Nubar Ozanyan Ölümsüzdür" ve "12'Lerden Nubar Ozanyan'a Şan Olsun Şehitler Kervanına" pankartları ile donatıldı, resimleri, karanfiller ve orak çekik ile süsledi.

Partizan, Birleşik Devrimci Parti, Devrimci Çözüm, Devrimci Hareket, ESP, Halk Cephesi, HDK, HDP, Mücadele Birliği, Sosyalist Meclisler Federasyonu, Yaşam Ağacı Derneği'nin katıldığı anma saygı duruşu ve Nubar Ozanyan'ın anlatan sinvizyon gösterimi ile başladı. Yoldaşları O'nu anlattı.

Ardından yapılan konuşmalarda ön plana çıkan Ozanyan'ın enternasyonal bir savaşçı olması ve yılmaz bir devrim savaşçısı oluşu oldu. Mücadele arkadaşları onun için, "Bazı halkların çocukları devrimci olmak zorundadırlar; Nubar yoldaş da Ermeni halkından bir insan olarak devrimci olmak zorundaydı. Kendisi dışında işçiler, emekçiler, kadınlar, çocuklar için, dünyanın herhangi bir yerinde tanımadıkları insanlar için mücadeleye atılacak kadar yücedirler" dedi.

Konuşmaların ardından Grup Munzur sahne aldı. "Onların mücadele kararlılığını sesimize ve sözüümüze taşıyacağız. Onların mücadelesini yaşatacağız" diyerek türkülerini söyledi.

Hepiniz tanırınız beni... Kiminiz göz ucuyla baktı bana, kiminiz yürekten... Ama her biriniz yüreğine kattı.

Ben satırlarla, sözlerle yolculuk yaparım. Yaprakları çevirmenin, göz açıp kapamanın hızıyla akarım; zamanlar, mekanlar, insanlar arasında.

Hayatım kimi zaman size şu kadarlık gelir; minicik. Kimi zaman Everest'ten büyük, yazılı tarihten uzun, kocaman. Gerçekte ise hayatın olduğu tüm zamanlarda ben varım.

Yollarımız sık sık kesişir, bazen görmezsiniz beni, ama her an yanı başınızda, bir soluktan kısa mesafede olurum. Muştuşlarda sarmaş dolaş oluruz, üzüntülerde yürekteki gölgeci ortaklaşır.

Gözlerden uzak tutulmaya çalışılırım, bir kutuda hapis kaldığım söylenir. Ama sorarım size, öyle miyim? Bakın yanınızdayım, nefes alıyorum, beraber atıyor yüreklerimiz. Elini uzat, dokun bana. Ulaşılmaz olmadım hiç. Bakın ellerim elleriniz kadar sıcak.

Ne zaman bir karanlık çökse içine iyi bak orada olacağım. Yokluk, yoksunluk, zulüm, esaret, açlık, ölüm her biri ebem sayılır. Şafağın ebesi en koyu karanlık gibi. Kan ağlarken sen, ben doğarım. Belki ilk anda fark edemezsin beni, hani bir katre kadar ışık sızıp parçalar ya karanlığı, işte aynen öyle kararımış, kanlanmış yaşamın parçalayacağım. Yeter ki gör beni, benimle soluklan.

Maavidir adım. Gökyüzü ve deniz kadar bitimsizim. Huzur veririm yüreklerle. Beni karanlık bir kutuya kilitleyip sizi bensiz bırakmak istediler. Yaşadığımız dünyaya "yalan" dediler. İnananlar da oldu elbet düşlerini ahirete ertelediler. Oysa kutu binlerce yıl önce parçalandı. Su kadar, gökyüzü kadar, sen kadar gerçek bu dünya. Değişim için, özgürlük için attığınız her adımda tüm zamanlarda olduğu gibi ben olacağım.

Adı kahramanlıkla anılıp, tarihte yerini alanların ya da adsız kahramanların hep yanında, yüreğimdeyim. Mesela Prometheus, Olimpos dağında oturan tanrıların ateşini karanlıkta kalan insanlara sunarken bensiz düşünülebilir mi? Ya da Spartaküs, yüzyıllarca

ADIM UMUT

önce ayağında zincir, sırtında kırbaç eksik olmazken, onu ayağa kaldıran geleceği ellerine aldırın kuvvet neydi? Kendi geleceği için söz sahibi olmak isteği bensiz düşünülebilir mi? Tabi ki, hayır.

Kalıplar, sınırlar, sınıflar insanı yaratır. Özgürlüktür yolculuğum. Nice kıtlıklar, savaşlar, ölümler, katliamlarla dolu olsa da tarih, insanlık her zaman başını yukarı kaldırdı. Çizilen yolda daha iyisi için ilerledi.

Değişen, değişmesi gereken o keskin anlarda dillere pelesenk oldum. Liderler, şairler, yazarlar, ozanlar binlerce yıl hep beni anlattı. Bensiz hiçbir yenilik yapılamaz. Yeni insan bensiz düşünülemez. Marx, Engels binlerce yıldan süzüp gelişimini anlattı. Paris Komünarları, Onların sloganlarıyla göğü fethettiler. Onlar 146 yıl önce komünizm ruhuyla saha kalktığında silahlanıp 71 gün korukorun komünal yaşamı ben de onlarla paylaştım. Yenilen ekmekte, eldeki silahta, dildeki sözlerde ve yürekte ben vardım.

Lenin dersler çıkararak Paris Komününden ve koca tarihten, kurdu Sovyet iktidarını, 102 yıl geçti aradan. Doğu Avrupa, Çin, Küba, Kore, Vietnam adımları takip etti. Şimdi Küba emperyalizmin göbeğinde bir hançer.

"Daha fazla Vietnam Ernesto'ya bin selam" sesleri yükseldi dünyanın dört bir köşesinden. İşte ben o sözlerdeyim. Yayıldım, çoğaldım, kuşattım insanlığı.

Yenilgilere bakıp benden uzaklaşanların varlığını unutmuş değilim. Oysa Lenin gibi bakıp görebilmeli yeni olanı, gelişmekte olanı.

Yabancız değilim, sizlerden biriyim. Karadeniz'in hırçın dalgaları 15 yerinden bıçaklanırken bendim Suphi'nin yüreğinde olan. Nazım'ın dizelerinde gördünüz beni. Bazen Deniz denir adıma. (Unutmayın ki, dünyanın, doğanın, insanın dörtte üçü su) Üç tarafı denizlerle çevrili bu topraklarda nehirlerle eklenip Deniz'e karıştı, Denizlerle çıktım sokağa, değişmesi gerekenleri haykırdı, köy köy kasaba kasaba. Sınırları aşmış Filistin'e uzandım, öğrendim savaşmayı. Nuhak'ta yanan ateş oldum. Deniz'le dans ettim. Şarkılar söyledim, ezgileri hala devam eder.

Darbeler, darbeleri izledi. Sokaklar kuşatıldı, evler döndü zindanlara. Kayıpların, işkencenin, vahşetin haddi hesabı olmadı. Benim de kayıp olduğumu söyleyenler oldu ama oradaydım, içinizde. Emeğin gününde yüzbinlerce emekçiyle doldurmadık mı Taksim'i? Onlar bizim gücümüzde güçsüzlüğünü gördüler. Dağıtmak, parçalamak, beni sizden koparmak istediler. Taksim Kızıl Meydan'a döndü. Beni sizlere hatırlatanlar her yıl o tarihi meydanlarda kızıl bayraklarla yerlerini aldılar ve milyonlara ulaştığımız günleri de gördük.

Zonguldak madencileri, İzmir belediye işçileri, İstanbul işçi ve emekçileri, Ankara'ya iktidara yürüten Tekel işçileri, Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanından gelip Ankara'ya çadır kurduğunda hep ben vardım.

Züğürdün tesellisi olmadım hiç, bilincin ürünü, tarihin çocuğuyum ben. Gücüm, kuvvetim haklılığımdan, gelecek tasavvurumun gerçekliğinden gelir. Beni en iyi tutsakların anlaması, anlatması tesadüf değildir. Sınıftan, toplumdaki soyutlayıp duvarlar ardına atılıp, tel örgütler demir kapılar ile kuşatılan tutsaklar ben olmasam nefes alabilir miydi? Her anlarında ben oldum yanlarında. Düşüncelerinden, düşerinden vazgeçmeleri için her türlü işkence uygulanırken; Amed'de, Ulucanlar'da katledilirken onlarca can; "Ölürüm de diz çökmem karanlığın önünde, bir mermi de benden" diyerek bedenini silah yapıp parçalarken... Hep yanlarındaydım. Beni onlar ayakta tuttu. Düşünün bir kez, 19 Aralık'ta 22 zindana birden saldırıp 28 can katledilirken, Murat canımızın seslenişini, "Asıl siz teslim olun, etrafınız sarıldı!" düşünün bu güven, cüret nereden geliyor. Ölüm Oruçlarında günler mevsimlere yıllara evrildi. Aynı kararlılıkla göğü fethettiler, teslim olmadılar, beni hiç yalnız bırakmadılar. Zindanlardan sokaklara taşım.

Sadece insan değil, doğa da katledilir bu topraklarda. Emeğin, bedeninin, duygularının pazara çıkması gibi doğa da sermayenin hizmetine peşkeş çekilir. Giyilen kıyafete, yürünen sokağa, oturan ağacın gölgesine müdahale artınca, nefes alamayıp çikildi Gezi Parkı'na. Ağaca sarılan kollar kırılmaya çalışıldı. Vahşetin ucu bucağı olmayınca çadırlar alev alev yanınca, tüm ezilenler bir olup kuşattı meydanları. Taksim Gezi Parkı yüreği oldu eylemlerin. Yaşama vurulan zincirleri tek tek parçalamaya başladım. Medeni'yle birleşti canlarımız. Fırat'ın doğusu batısına karıştı. Ben orada aranızdaydım.

6-8 Ekim köprü oldu. Gezi'den ulaştım, Rojava'nın sokaklarına. Yeniden inşa için ilerleyen genç canların arasındaydım. Fırat'la Dicle'yi kavuşturan benim adına türküler yakılan kızların oğulları vardır. Rojava'nın parlayan ateşinde beni gördü tüm insanlık Arin olup Kobane'de devleştim.

10 Ekim'de onbinlerin içinde patlayan karanlık da kuşatamadı beni. Sel olup akmaya devam ettim. Kendi içinde savaş girdi burjuvazi. Tanklar indi, uçaklar havalandı. Beni hangi yöntemle boğacakları noktasında çatışmaya başladılar. Dertleri yalnızca sermayeyi biraz daha fazla yaşatmak. Son demelerindeler artık. Sonunu görünce savaş kaçınılmaz. Ancak bilinmelidir ki, son sözü ben söyleyim.

Özgürlüğün, komünizmin türküsüyüm ben. Bu türkünün her notasında ona can verenler, canıma can olanlardır. Mücadele birliğiyle bestelenir, kızıl bayraklarla geleceğe akarım. Adım umuttur benim.

**Bakırköy Zindanı'ndan
Tutsak Bir Leninist**

NE YAPTI FARC?

Ali Varol Günal

3. Dünya Savaşı'nın büyük çatışmalarının kapıda olduğu, küresel iç savaşın bütün dünyayı kapladığı günümüz koşullarında Kolombiya'da sisteme karşı 52 yıldır gerilla mücadelesi yürüten FARC'ın, Santos yönetimi ile 25 Ağustos 2016'da "barış antlaşması" imzalaması ve ardından silahlarını BM gözlemcilerine teslim etmesi, dünyadaki devrimci ve komünistlerde hayal kırıklığına ve tepkilere neden oldu.

17 Mart 2017'de başlayan silah bırakma süreci, 26 Haziran 2017'de son silahların da bırakılmasıyla tamamlandı. Böylece FARC'ın 7 bin savaşçısı, buldukları bölgelerden BM denetiminde olan bölgeye geçtiler. Onların boşalttıkları bölgelere ise, Santos yönetimi tarafından daha önce Kolombiya'da bir çok toplum önderini katleden paramiliterler yerleştirildi (savaş boyunca, 173 bin 183 kişi FARC'a ya da genel olarak komünistlere yakın diye öldürülmüş, 34 bin 487 kişi kaybedilmiş, onbinlerce yerleşim yeri ise zorla göçe zorlanmış). FARC, yasal siyasi bir partiye dönüşmeyi ve bu parti aracılığıyla 2018 seçimlerine katılmayı planlarken, Santos yönetiminin deyim yerindeyse ağzı kulaklarında. Kolombiya devlet başkanı Santos, antlaşmanın ekonomiyi büyüteceğini ve ülkeyi birleştireceğini söylüyor. Her ne kadar FARC'ın antlaşmayı imzalayan "Timoşenko" lakaplı komutanı Rodrigo Londono, "FARC'ın varlığı değil, silahlı direnişi sona erdi" dese de, Santos, "FARC'ın silahlardan arındırıldığını", "bunun FARC'ın sonu anlamına geldiği"ni söylüyor.

Antlaşmaya göre, FARC elinde tuttuğu savaş esirlerinin tümünü serbest bıraktı (bunların neredeyse tamamının militer ve paramiliterlerden oluştuğunu tahmin etmek zor olmasa gerek). Kolombiya devleti ise 3 binden fazla FARC militanını affettiğini açıkladı (ne büyük jest! Aynı faşist devlet, çok da uzun sayılmayacak bir süre önce FARC'ın komutanı Alfonso Cano'yu hunharca katletmişti; yine komutanlardan biri olan Raul Reyes'i ve yanındaki gerillaları Ekvador'da tuzağa düşürerek katletmişlerdi). Yine antlaşmaya göre, toprak köylülere 3 milyon hektar toprak verilecek. Programında nihai hedefinde sosyalizme ulaşmayı hedeflediğini açıklayan FARC'ın, bu deyim yerindeyse, rüşvete tav olduğunu düşünmek biraz acı olsa da gerçek. Eminiz ki FARC, savaşı bırakmayıp sürdürmüş olsaydı, bu türden "reform"lar zaten devrimin yan ürünleri olarak kazanılacaktı. Ve zaten, neredeyse ülkenin yarısını elinde bulunduran FARC, savaşı biraz daha geliştirmek suretiyle konjonktürün sağladığı avantajla çok daha fazlasını ve hatta siyasi iktidarı bile ele geçirebilirdi. Neredeyse "ikili iktidar" durumuna gelmiş koşullardan böyle bir çırpıda vazgeçmeleri, insanın aklına Lenin'in o ünlü sorusunu getiriyor: "Zaferi Göze Alabilecek Miyiz?" Görünen o ki, Kolombiyalı devrimciler, zaferi göze alamıyorlar ve uzun yıllar devam eden savaşın yorgunluğunu üzerlerinden atabilmek için acele ediyorlar. Dünyanın en güçlü gerilla ordularından birine sahip bir örgütün parlamentoda birkaç sandalye karşılığında savaşı bitirmesi, emperyalist-kapitalist ülkeleri zil takip oynayacak noktaya getiriyor (antlaşma maddelerinden biri, 2018 seçimlerinde FARC'ın kuracağı parti, ne kadar oy alırsa alsın parlamentoda 10 sandalyenin şimdiden verilmesidir).

ABD'nin "barış antlaşması" öncesi müzakereye tam destek verdiğini açıklama ihtiyacı duyması bile, aslında FARC'ın "biz nerede hata yapıyor olmalıyız ki, düşmanlarımızın bu denli desteğini alıyoruz" diye düşünmesine yetecekken, sürece balıklama dalmaları Kolombiya ve dünya emekçi sınıfları için acı verici. Buradan FARC benzeri örgütlerin "zamanın ruhu"nu anlayamadıkları, emperyalist merkezlerin 21. yüzyılı "Ayaklanmalar Yüzyılı" olarak nitelerken, tezlerini hangi gerekçelere dayandırdıklarını yeterince tahlil edemedikleri sonucu çıkıyor. Küba ve Venezuela'nın bu sürece aracı olmaları da aynı kapıya çıkıyor. Hangi gerekçeyle olursa olsun Kolombiya'da rejime karşı savaşın bir gücün tasfiye edilmesi, dünya devrimine zarar vermiştir; en önemli zarar da bunca yıl sürdürülen savaşın sonunda bir zafer ihtimalinin olmayacağına dair kötümser bir ruh halinin yayılabilme ihtimalidir.

Dünya üzerinde hiçbir devrimci ya da komünist hareketin, insanların umutları üzerinde böyle hoyratça oynama hakkı yoktur/olmamalıdır. Kolombiya'da 52 yıldır süren mücadele, dünya halklarına ve devrimci/komünistlere büyük bir ilham kaynağı oluyordu ve zafere ulaşacağına dair güçlü bir inanç vardı. Elbette FARC'ın bir yasal siyasi partiye dönüşmesiyle bütün mücadelenin bittiğini ima ediyor değiliz. Mücadele, savaşım, "her şeye rağmen ve her şeyden dolayı" süreci bu kuşumuz yok; ama gelinen düzeye geriye düşüldüğü de bir gerçektir. Timoşenko'nun "barışın inşasından geri adım atmayacağız" sözleri, aslında durumun vehametini göstermeye yetiyor. Karşı taraf, deyim yerindeyse her türlü küçümseme ve hakareti yapıyor, "nasıl dize getirdik ama" diyor; bir dönemin anlı şanlı savaşçıları bunun karşısında boyun büküyor, ses çıkaramıyor; verdikleri elin arkasından kollarını da kapırtıyorlar.

HDP, bunu göremiyor olsa gerek ki, "komşuda pişer, bize de düşer" hesabı, "barış antlaşması"nu kutlamak için tezcanlı davranıyor. Selahattin Demirtaş, zindandan Kolombiya'nın Türkiye Büyükelçisi'ne bir mektup yazarak "...yarım asırdır devam eden bu savaşın bitmesinin başta Türkiye olmak üzere savaş ve çatışmalarla yaralanmış tüm coğrafyalara esin ve cesaret kaynağı olmasını diliyoruz" diyor. Hoş, kendilerinden bizim yaptığımız gibi "ne yaptın FARC?" demelerine beklemiyorduk; ama en azından böyle bir kutlama mesajı göndermeden önce, süreci biraz daha takip edip, bu "barış antlaşması"nın kime ne getirdiğini, kimden ne götürdüğünü gözlemlemeleri gerekmez miydi?.. Görünen o ki, Türkiye'de girilen "çözüm süreci" keşmekeşinin bekledikleri gibi sonuçlanmamasından duydukları sitemi, başka bir ülkenin büyükelçisine mektup yazmak suretiyle telafi etmeye çalışıyor ve "kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla" babında AKP hükümetine göz kırpyorlar.

"Zamanın ruhu"nun barış ve uzlaşmalar, reformlar yoluyla toplumun değiştirilmesi, sivil topluluk, yasal-parlamentarist mücadele olduğunu düşünenler, fena halde yanlışlıklarını FARC'ın tasfiye sürecinden sonra daha iyi göreceklerdir; ama bu süre içinde can çekişen emperyalist-kapitalist sisteme zaman kazandırmış olmanın ağır sorumluluğunu da omuzlarında taşıyacaklardır.

KOMÜNİST BESTECİ MİKİS THEODORAKİS STALİN DÜŞMANLARINA KARŞI ÖFKELİ*

Ünlü Yunan besteci Mikis Theodorakis, Atina'nın günlük "Ta Nea" gazetesine yolladığı etkili bir mektupla, son günlerde anti-komünist bir tarihi halini alan AB ve Estonya hükümeti tarafından düzenlenen komünizm karşıtı ve tarihi çarpıtıcı etkinlikleri yorumladı.

Theodorakis mektubuna "Ta Nea" gazetesini anti-komünist tutumundan ötürü kınayarak başlıyor: "Gazetenizi etkisi altına alan anti-komünist tarihi beni dehşete düşürdü. Genç bir komünistken, özgürlüğün zaferi için EAM (Ulusal Özgürlük Cephesi) saflarında savaşmaktan onur duydum. Daha sonra, cunta döneminde, demokrasinin yeniden inşası için 'Yurtsever Cephe' saflarında yer aldım."

Yunanistan'ın yakın siyasi tarihine yaptığı diğer atıfların arasında, Theodorakis şöyle diyor: "Göz önünde bulduğunuz tek şey, iç savaşta mağlubiyetimiz ve sizin rahatsızlıklarınız, çünkü onca işkenceden ve zulümden sonra dahi sol ideoloji var olmaya,

hareket etmeye ve insanları etkilemeye devam ediyor."

Ardından besteci, Joseph Stalin'e atıfta bulunuyor:

"Ve Stalin söz konusu olduğunda sadece onun günahlarını hatırlıyorsunuz. Onun hakkında duymadığım tek şey, kahvaltıda kızarmış insan eti yemesi. Stalingrad, Moskova, Leningrad ve Berlin'de zaferler kazanan Kızıl Ordu'nun mareşali Stalin hakkında söyleyecek hiçbir şeyiniz yok mu? Eğer Kızıl Ordu ve Stalin oralarda olmasalardı, bugün halimiz nic olurdu? Hiç bu konu hakkında düşündünüz mü? Hitler'in dünyayı binlerce "Auschwitz" ile doldurmasını kim önledi? Yunanistan'ın toplama kamplarıyla dolu olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Avrupa'nın ve özellikle faşist devletlerin neden Stalin'e ve komünizme zarar verdiğini ve saldırdığını biliyorum. Çünkü O, onların çok sevdiği Führerlerini bozguna uğrattı. Adolf Hitler'i."

Ve devam ediyor: "Fakat, burada, sizin gerekçeniz ne? Sourlas ve Vrettakos gibi çetelerle; askeri mahkemelerle çoğu genç 16.000 komünistin infazıyla; 100.000 Yunan komünistin şehit olduğu Makronisos gibi hapisane adalarla; binlerce erkek ve kadın

komünistin, güvenlik polisinin işkencehanelerinde gördüğü en korkunç işkence yöntemleriyle... [karşı karşıya kaldı.] Peki, şimdi biz mi suçlu oluyoruz, yoksa kurban mı? Ve biz neden savaştık? Yunanistan ve Yunan Halkı için savaşmadık mı? Lambrakis'i öldüren krallık ve derin devlet yapılanmaları ya da cunta bizden mi kaynaklanıyordu? Bizi ulusal bir felakete sürükleyen, muhtıra ve troikalarda maskelenen ve hüküm süren ABD hakimiyetini destekleyen yabancı istilacıların yerli işbirlikçilerinden bahsetmiyorum bile."

Efsane besteci mektubunu şöyle bitiriyor: "Benim ve benim gibi binlerin öfkesini kolaylıkla anlayabileceğinize inanıyorum. Hayatımızın en önemli dönemi kızıl bayrak altındaki mücadelemiz ve ona olan bağ-

lılığımızla meydana geldi. Ve bizim yalnızca bir tek amacımız vardı, insanlarımızı özgür, bağımsız ve mutlu kılmak."

*www.communismgr.blogspot.com.tr'den çevrilmiştir.

KORE YARIMADASINDA SAVAŞ YALANLARI VE GERÇEKLER

Kore yarımadasında tansiyon giderek yükseliyor. Emperyalistler tüm medya gücüyle Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne karşı açacakları savaşa zemin hazırlamaya çalışıyor. Sabah akşam "haydut devlet, terörist devlet, diktatörlük, şeytani güç" teraneleriyle bombardıman ediliyor.

Özellikle KDHC'nin 3 Eylül sabahı yaptığı hidrojen bombası denemesi neredeyse bir "infiale" yolaçtı! BM Güvenlik Konseyi acil toplantı kararı aldı. Ülkeler adeta kınama yarışına girişti. Japonya uçaklarıyla gövde gösterisi yaparken kapitalist Güney Kore 4 yeni THAAD füze bataryası yerleştirme kararı aldı. ABD Kore açıklarında bir uçak gemisi içeren filoyu "sabitlenmekten" bahsediyor. Pentagon "en sert askeri karşılık"tan dem vururken, Trump açıktan "nükleer silahlarla saldırmaktan" söz ediyor! Tehditler somut hazırlıklarla iç içe geçmiş durumda. Neyin tehdit, neyin somut bir saldırı adımı olduğu artık birbirine karışmış durumda.

Emperyalistlerin korkunç propaganda gücü askeri güçlerini kat kat aşan bir tehlike arz ediyor. Tüm gerçekler ters yüz edilip en vahşi saldırılar yığınların gözünde kabul edilebilir hale getirilmek isteniyor. Sürekli "söz dinlemeyen Kuzey Kore", "dünya barışını tehdit eden diktatör Kim", "savaş meraklısı rejim" söylemleri ile bir algı yönetimi gerçekleştiriliyor.

"Dünya barışı" dediğiniz nedir? Hangi "dünya barışı"? Şu anda dünyanın dört bir yanı savaş alevleriyle kavruluyor. Çekiilen acıların, dökülen kanın, öldürülen insanların ve katledilen doğanın haddi hesabı yok! Üstelik tüm bu savaş ve çatışmalar bizzat siz emperyalistlerin yarattığı vahşetler. Bütün yerküreyi böylesi bir yıkıma sürükleyen "dünya barışı"ndan bahsetmeniz tahammül edilmez bir iki yüzlülüktür!

Devam edelim. Kore yarımadasında gerçekte

savaş kışkırtıcılığı yapan kim? Güney Kore'de her daim savaşa hazır 37 bin kişilik işgal ordusu bulunduran ABD'nin ta kendisi! Kore karasularında sürekli askeri tatbikatlar yapan kim ise, savaş kışkırtıcısı o? Avrupa'ya, Türkiye'ye, Güney Kore'ye "füze savunma sistemi" adı altında füzeler yerleştiren kim ise, savaş kışkırtıcısı odur! Zira bu sistemler sayesinde "düşman füzelerini" daha ilk ateşleme anında imha ede-

rek bir "saldırılmazlık örtüsü" yaratma peşinde bunu yapanlar. Böylece karşılık görmeden saldırma üstünlüğünü yakalama derdindeler. ABD tüm bu adımlarla sadece Sosyalist Kore'ye değil, Rusya ve Çin'e karşı da bariz bir üstünlük sağlama amacında. Tüm askeri dengeleri değiştirecek böyle bir adım başlı başına "dünya barışını" tehdit etmiyorsa, kimse kusura bakmasın, KDHC'nin veya herhangi bir ülkenin füze dene-

mesi zerre kadar tehdit unsuru olamaz! Gelin görün ki bu gerçeklere dair tek bir kelime duymak mümkün değil kapitalist dünyanın medyasında.

Emperyalist tekellerin bu devasa medya gücüne karşı sosyal ağlar üzerinden emekçi halkların mütevazı sesi, her şeyden önce insanlığa umut veriyor. Latin dünyasında yükselen seslerden biri, bu emperyalist saldırganlık ve yalanlara karşı "Kuzey Kore'yi Destekliyorum (Yo Apoyo A Corea del Norte)" diyor.

Emperyalistler, Kuzey Kore'nin ciddi bir ekonomik yoksulluğu olduğunu ve ülkenin kaos ve sefalet içinde yüzdüğüne dair propaganda haberleri yaparken, insanlar, bol ağaçlı parklarda oynayan çocukların, ailelerin olduğu videoları yayımlayıp, "açlıktan ağaçları kemiren Kuzey Koreliler" diye emperyalist propagandayla dalga geçiyorlar.

Emperyalist yalan ve demagojiyi, kara propagandayı altüst etmeye yetmez elbette bu mütevazı çabalar. Yapacağımız daha güçlü propaganda ve bilgilendirmeler de sınırlı bir etkiye sahip olacak. Buna hiç kuşku yok. Fakat gerçekleri tüm gücümüzle emekçilere ulaştırma çabamızdan hiç vazgeçmeyeceğiz. Sesimizi ve yüreğimizi Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin onurlu emekçilerinin ses ve yüreklerine katacak, emperyalist saldırganlığa karşı her yerde gerçekleri haykıracağız. Sosyalist Kore'ye ve

tüm ezilen emekçilere en büyük desteğimiz ise, bu topraklarda başarılı bir devrim olacak. Emperyalist saldırganlığı ve yalanları ancak bu yolla boşa çıkarmış olacağız. Gerçek enternasyonalist dayanışma ancak bu şekilde hakiki anlamına kavuşacak. Dünya işçi sınıfının bir parçası olduğumuzun bilinciyle hareket edecek ve kapitalist sistem zincirini Türkiye ve Kürdistan halkasından kıracağız!

